Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 24 ● Miercuri 12 VI 1968 ● 16 pagini ● 0,50 lei

VIA RECUNOŞTINŢĂ ŞI FĂGĂDUINŢA DE A SE PREGĂTI ŞI MAI TEMEINIC

IATĂ RĂSPUNSUL STUDENŢIMII LA HOTĂRÎRILE PARTIDULUI

Zile de iunie. În facultăți și institute e o atmosferă de efervescență tinerească, de studiu intens pentru marile confruntări cu tine însuți în sălile de examene. Cunoștințele acumulate în timpul anului, eforturile perseverente din zilele sesiunii, dorința unanimă de a păși cu rezultate cît mai bune în vacanța care surîde dincolo de pragul institutului se concretizează în zîmbete, în priviri strălucitoare de bucurie. Aceste priviri au căpătat în ultimele zile un spor de strălucire, de mulțumire neafișată, sinceră și entuziastă: începutul în aplicarea indicațiilor partidului privind continua perfecționare și modernizare a învățămîntului a fost făcut!

Publicarea în presă a Hotărîrii prin care absolvenții cu rezultate bune la învățătură și cu înclinații pentru munca de cercetare pot fi repartizați direct în activitatea de cercetare, a măsurilor potrivit cărora numărul de examene dintr-un an universitar se reduce la 8 în actuala sesiune și la 7 în viitor, iar examenul de stat va consta în susținerea lucrării de diplomă a declanșat un nou val de entuziasm și de profundă recunoștință față de partid, a cărui grijă nețărmurită pentru tineretul studios al patriei se manifestă pe toate planurile, zi de zi, ceas de ceas. În toate centrele universitare ale țării, în toate facultățile, studenții s-au adunat în mitinguri spontane, caracterizate printr-un entuziasm legitim, generat de tumultul sentimentelor de care sînt cuprinși. Discuțiile, comentariile, aprecierile celor 140 000 de studenți le auzi pe coridoarele facultăților, în cămine și cantine, în parcuri, în tramvaie și autobuze. Sute de telegrame studențești din care emană recunoștința, adeziunea deplină la întreaga politică a partidului și statului nostru sosesc în aceste zile pe adresa Comitetului Central al P.C.R., a tovarășului Nicolae Ceaușescu personal. Stăruie peste tot o efervescență care dă acestei sesiuni un colorit aparte, prefigurînd succesele viitoare, pe care le așteaptă patria de la specialiștii săi de mîine.

DEMNI DE GRIJA ŞI SOLICITUDINEA CE NI SE ARATA

Redactorul de serviciu e asaltat, în aceste zile, de mai multe telefoane decît de obicei. Înainte cu cîteva minute de a începe reportajul de față, telefonul a sunat din nou:

— Alo, la telefon Iașul... Am dori să vă facem cunoscut entuziasmul cu care a primit centrul nostru

H. DRAGOMIR

(Continuare în pagina a 5-a)

Între anii 1951—1965 investițiile pentru construcțiile destinate învățămîntului au fost de 4,7 miliarde lei; în actualul cincinal acestea sînt de 3,7 miliarde lei, dintre care 1,4 miliarde numai pentru învățămîntul superior. În perioada 1961—1965 s-au construit 100.000 metri pătrați clădiri destinate învățămîntului superior; din 1965 pînă în 1970 suprafața nou construită va crește de 3 ori adică va fi de 300.000 metri pătrați.

Cu fiecare din cei 147.000 studenți se cheltuiesc anual, inclusiv pentru burse, 10.500 lei. Burse primesc 60 la sută dintre studenți și tot atîția locuiesc în cămine. Absolvenții de liceu, fii ai oamenilor muncii din toate categoriile sociale, pot urma gratuit, potrivit aptitudinilor și pregătirii lor, cursurile a 181 de facultăți față de numai 33 cîte erau în 1938.

Numai între anii 1960—1965 facultățile noastre au dat 77.000 de specialiști.

Aceste realități materiale și spirituale ale învățămîntului nostru, amploarea impresionantă a dezvoltării sale, coordonatele lui viitoare — așa cum sînt ele definite în Directivele adoptate recent de C.C. al P.C.R. — constituie fundamentul social-politic al sintezelor teoretice pe care le vom publica în cadrul rubricii DIALECTICA IDEILOR sub titlul comun:

DEZVOLTAREA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI — IMPLICAȚII ȘI SEMNIFICAȚII.

1848 – 1968

DOUĂ ÎNTREBĂRI ADRESATE, LA OMAGIEREA CELOR DOUĂSPREZECE DECENII, PROFESORULUI **CONSTANTIN C. GIURESCU**:

— Cum ați putea defini sintetic revoluția în Țările Române?

— Consider 1848 ca actul de energie al națiunii care a voit să scuture formele învechite ale societății medievale și să le înlocuiască prin formele noi, moderne, impuse de dezvoltarea noastră economică, culturală, concomitent cu modificările similare intervenite în Europa. Deși înăbușită prin intervenția forțelor reacționare externe, revoluția din 1848 are marele merit de a fi enunțat un program care a format baza acțiunii politice în deceniile următoare, sub toate raporturile, și de a fi adus problema românească, poporul român, în atenția și conștiința europeană. Acesta este în special meritul exilaților care, prin propaganda lor, au făcut din chestiunea „moldo-valahă" un obiect de discuție și preocupare al cercurilor de pe continent — nu numai al opiniei publice, dar al guvernelor.

Aș mai vrea să subliniez un lucru: că personalitățile majore ale revoluției au fost tineri, în general sub 30 de ani: în Muntenia Bălcescu și Alexandru Gheorghe Golescu, în Transilvania Avram Iancu, în Moldova pleiada Kogălniceanu, Alecsandri, Cuza și ceilalți...

— Cum s-a manifestat unitatea treimii naționale în momentul sau în urma acestor revoluții?

— Aș spune că ea s-a manifestat tocmai ca urmare a revoluției, în sensul țelurilor finale. Programul de la Islaz a influențat programul ultim moldovenesc — din „Dorințele partidei naționale" și influența acestui program se simte și în Transilvania. Aș putea spune într-o formulă că cele trei revoluții au contribuit la cristalizarea țelurilor. Acestea n-au existat din prima clipă, dar prin desfășurarea celor trei revoluții s-au conturat și au devenit o realitate.

REP.

PRO DOMO

Atmosfera generală a încheierii de bilanț în care ne aflăm ne îndeamnă și să procedăm la o examinare, fie ea și fugară, a rezultatelor cursului urmat de corespondenții noștri în colaborarea cu „Viața studențească". O facem cu atît mai mult cu cît necesități de ultimă oră ne obligă să cedăm acest spațiu dezbaterii unor probleme legate de activitatea studențească în timpul vacanței.

Prima constatare care ni se impune este manifestarea unei teribile „pofte de scris", a creșterii fluxului corespondenței. Este aceasta și o consecință a atenției mai mari pe care redacția a arătat-o în ultimele luni colaboratorilor săi studenți. La aceasta a contribuit neîndoielnic și sporirea numărului de pagini, măsură care se înscrie în consensul îmbunătățirilor aduse vieții și activității studențimii noastre. Apelul lansat în urmă cu peste două luni a activizat în mod evident un număr însemnat de studenți dornici să devină corespondenții noștri. Fără să aștepte o autorizare, aceștia, ne referim la cei care au stabilit primul contact cu noi, au și trecut la fapte trimițîndu-ne corespondențe care au învioarat nu numai informația revistei, ci și opinia ei.

Dar poate că faptul cel mai demn de a fi subliniat este realitatea acestei afirmări a virtuților publicistice studențești. O bună parte din eseurile, reportajele, anchetele care ni se trimit spre publicare vădesc o matură înțelegere a rostului și specificului scrisului ziaristic, o infuzie de noutate în modul de abordare și exprimare a problematicii vieții universitare. Două scrisori primite chiar în aceste zile de la colaboratorii noștri George Pruteanu din Iași și Cristian F. Grigoriu din București ne fac cunoscute idei și preocupări publicistice care ar onora pe orice ziarist notoriu. De altfel, ambii corespondenți se numără printre achizițiile valoroase ale semestrului universitar care se încheie.

George Pruteanu, al cărui nume îl întîlnim nu o dată și în alte publicații, ni s-a revelat cu un excelent eseu sub forma unei scrisori deschise adresată „făcătorului de minuni" de la Capetown, doctorul Barnard.

Tot de la Iași ne trimit cu regularitate materiale de aleasă ținută mai vechii colaboratori, membri ai subredacției noastre, Alexandru Pascu, Bazil Scarlat, Gh. Puiu și Adrian Copacinschi — tînărul poet pe care am avut plăcerea să-l prefațăm în „Amfiteatru". Îndeosebi, în cele patru pagini dedicate nu de mult Iașului universitar, grupul nostru de corespondenți a făcut o frumoasă demonstrație a aptitudinilor ziaristice.

Fiind vorba de manifestarea colectivă a subredacțiilor se cuvine însă înainte de toate să semnalăm prodigioasa activitate prin care au sprijinit revista clujenii. Stimulată la început de asistentul Mircea Borcilă, *iar în acest semestru de studentul în filozofie* Grigore Zanc, *subredacția noastră din Cluj a acționat ca o veritabilă secție a revistei noastre. Aceasta a și dat sentimentul uneori că importantul nostru centru universitar de pe Someș ar avea suporteri fervenți în cadrul redacției noastre. Revirimentul se datorează în exclusivitate inițiativei, seriozității și experienței publicistice a unui grup de numeroși corespondenți, între care am numi alături de Grigore Zanc pe vechii și harnicii noștri colaboratori Mihai Mitea și Claudiu Ion Chelesanu sau pe Iustin Moraru și Ion Marcea, aceștia doi din urmă cu precădere prezenți în coloanele revistei mai ales în anul universitar curent.*

La Timișoara, unde ani la rînd „stîlpul" subredacției a fost prozatorul, folcloristul și talentatul cineast amator Vasile Crețu, flacăra publicistică este întreținută de agronomul Elisei Tarța și medicinistul Florin Miclea, redactorul șef al „foii" I.M.F.-ului „Scalpelul", care stimulează pasiunea pentru scris a unei echipe de corespondenți și popularizatori ai revistei noastre ceva mai numeroasă ca în alți ani.

Și pentru a închide cercul principalelor noastre subredacții (spațiul nu ne permite să-i nominalizăm și pe brașoveni, tîrgu-mureșeni, craioveni, suceveni etc.) ne vom referi în încheiere la pleiada de condeie bucureștene.

Colaboratorilor cu un stagiu serios în presa studențească, precum Adrian Păunescu, Cristian Mihăilescu, Florentin Popescu, Tudor Octavian, Dumitru M. Ion, Mihai Pelin, Ioana Diaconescu, li s-au adăugat în ultima vreme cîteva autentice speranțe ale publicisticii, între care i-am amintit pe Nicolae Dan Fruntelată și Nicolae Udrescu, pe Lucian Balcan, Radu Timofte, Dan Radu Vlad, Liviu Mureșan. După cum remarcați, între numele citate cîțiva poeți și prozatori cu audiență deja în rîndurile iubitorilor de literatură, talente consacrate mai de mult sau în plină afirmare.

Eseuri politice excelente ca acelea semnate în ultimul timp de Adrain Păunescu, Dumitru M. Ion sau Nicolae Dan Fruntelată evidențiază un aspect important al activității unor tineri literați care continuă strălucitele tradiții ale civismului literaturii noastre.

Mult mai prezentă a fost în această perioadă grafica jurnalistică ilustrată mai ales de Ion Dogar Marinescu, Radu Vincenz și Vasile Crișan, nici unul dintre aceștia nefiind însă student la Arte plastice. Radu Vincenz, realizatorul noii formule de machetă artistică a revistei, este în ultimul an la Institutul de arhitectură, Ion Dogar-Marinescu la I.A.T.C. și Vasile Crișan la Matematici.

Precum se vede, chiar și din această „repede ochire", fără pretenții de bilanț putem conchide că inepuizabilul rezervor de inteligență, sensibilitate și atitudine civică pe care îl reprezintă talentele studențești în toate domeniile vieții spirituale, ne oferă și nouă colaboratori de nădejde. Numirea cîtorva dintre ei în această pagină poartă în sine semnificația mai largă și a unui fenomen ce va trebui mai mult stimulat în viitor de către redacție.

N. S.

SPITALUL STUDENȚESC LA REANIMARE!

De cînd am fost și eu student (și-i mult de-atunci...) știam că „avem în București un spital al nostru", la care oricînd ne putem interna fără coadă, fără așteptări, fără amînări și tratați de medici care cunosc specificul studențesc. Solicitudinea deosebită a personalului, faptul că stăteam în cameră cu unii colegi, cu oameni de vîrstă apropiată, cu preocupări asemănătoare, schimburile de cărți, de notițe, parcă făceau ca timpul să treacă mai repede.

Dar... în 1967, la 10 octombrie, printr-o adresă parafată și ștampilată... secția de chirurgie cu 30 paturi este desființată.

A fost doar începutul. Apoi s-a desființat secția T.B.C. din str. Sfînta Ecaterina, iar acum este pusă în discuție însăși... existența spitalului studențesc.

Care au fost argumentele? Iată-le pe scurt:

1. Lipsa de spațiu. În astfel de cazuri — vedeți dv. — nu se caută un spațiu suplimentar, ci... se desființează tot ce s-a construit cu răbdare, cu muncă, cu greutăți.

2. Nu ar fi posibilă înființarea unei secții de reanimare. Lucru neadevărat, deoarece cu pasiune și cu mijloace locale se construiește în prezent un punct de reanimare pentru... urgențele medico-chirurgicale internate în secția medicală, singura existentă în prezent.

3. Indicele de utilizare a paturilor scăzut — comparația făcîndu-se cu... restul populației! Or, se știe că în anumite perioade din an (sesiuni de examene, vacanță) studenții nu se prea internează în spital. Deși în alte perioade — staționarul este supraaglomerat.

- Care sînt consecințele, deocamdată, după desființarea celor două secții? Studenții nu mai pot fi operați în „spitalul lor", circulă de la un spital la altul în tot Bucureștiul și așteaptă zile la rînd spre a fi internați.

Exemple?

In seara zilei de 25.IV.1968 studenta Marilena C., anul III, Facultatea de limbă și literatură română, prezintă simptomele alarmante ale unei apendicite acute. Este chemată urgent Salvarea, care o transportă în minimum de timp la spitalul studențesc. Dar aici, deși sînt medici, specialiști chirurgi, oameni cu bogată experiență... nu pot opera.

Este trimisă la Spitalul P.T.T.R., dar aici nu-i primită (nici măcar consultată) fiind... studentă. Salvarea revine la Policlinica studențească și după intervenții „cazul" este internat la Spitalul de urgență și operată de urgență.

După desființarea staționarului T.B.C. al spitalului au intervenit și situații care necesită o soluționare urgentă: studenții cu T.B.C. evolutiv (forme active), care locuiesc în cămine, deși au fost îndrumați pentru internare la alte spitale din Capitală, din lipsă de locuri s-au reîntors la cămine, ceea ce constituie o încălcare a normelor sanitare în colectivități.

ÎN LOC DE CONCLUZII

Asistența medicală a studenților trebuie să se bucure de tot sprijinul din partea Ministerului Sănătății, Ministerului Învățămîntului și Comisiei sociale a U.A.S.R. Există o propunere a I.M.F. București ca Spitalul studențesc să iasă din circuitul sanitar municipal și să intre sub patronajul I.M.F., care să ofere și personalul de specialitate. Desigur, asemenea propuneri ar trebui luate în considerație, stabilindu-se cele mai indicate măsuri, condițiile cele mai bune de sănătate și dezvoltare ale viitorilor absolvenți ai facultăților noastre.

Dr. G. SOVEJANU

RECOMANDAT EXPRES

D-le Maxwell, vă rog un demon!

Am aflat, stimate d-le Maxwell, că teoria dvs. privitoare la entropie (ceea ce, înțelege toată lumea, e tendința firească spre dezorganizare, ba chiar degradare) rezolvă această dificilă problemă cu ajutorul unui demon (care se și cheamă „demonul dvs."); că acest demon, cu un simplu băț, ține la respect tot ce încearcă să... să se manifeste altfel decît... trebuie. Cum de un timp încoace mă tot întreb a cui idee a fost înlocuirea studentului care răspunde de standul de cărți din clădirea Universității clujene — datorită căruia oricînd puteam fi la zi cu ultimele noutăți editoriale (procurabile cu plata în rate sau pe loc) — cu figura apatică a unei „gestionare" mereu impasibilă și indiferentă — recurg (dar vedeți, o fac numai în ultimă instanță!) la ajutorul dvs. N-ați putea să ne oferiți un „demon" (bine dresat!) din cei pe care i-ați mai pus și la alte treburi (mai serioase!) ca să înlocuiască răspunsurile seci „n-avem" (urmînd să croșeteze mai departe doamna!) cu amabilitatea și preocuparea de rigoare? Ar putea face și treaba de la chioșcul de ziare, și poate puțină ordine la bufetul (din aceeași clădire). Vă promitem preț bun pentru serviciile solicitate (că tot se duc banii...), deși uneori n-avem cum cumpăra „Snagov" la pachet (iar cu bucata nici nu se vînd — și poate mai bine, că... tot sînt date prin grăsime!) Poate ar fi nevoie și de mutarea țigărilor de la bufet la chioșcul de ziare, unde n-ar strica puțină hîrtie de scris ori alte rechizite (ca la școală!), dar... vă promitem sprijinul nostru, întrucît „demonul dvs." nu va trebui chiar să se spetească lucrînd!

Așadar... d-le Maxwell, vă rugăm un demon!

Marian MUREȘANU
Filozofie — Cluj

Promisiuni solemne

În vara anului trecut s-a întocmit un deviz pentru un ring de dans la Casa de cultură a studenților din Craiova. S-a aprobat, s-au făcut plățile de rigoare și în iarnă au început lucrările. S-a turnat betonul, s-a nivelat. Nu însă tot. O porțiune numai, pentru că lucrătorii de la I.A.C.F.L. (mai simplu: Intreprinderea de construcții Craiova) au plecat, cu alte treburi, „mult mai urgente". Și de-atunci, zi de zi, directorul Casei de cultură, Zavracu, împreună cu administratorul bat drumurile I.A.C.F.L.-ului. Și răspunsul e același: „Aveți răbdare! Se faaace!!!"

Și vine vacanța, și planul de activități pe vară e plin de acțiuni în aer liber, și aer e, slavă domnului! Numai că prea ades e viciat de indiferența unora care, în cazul nostru, se adăpostesc sub niște inițiale demne de Ilf și Petrov.

Uscături la... Codrescu

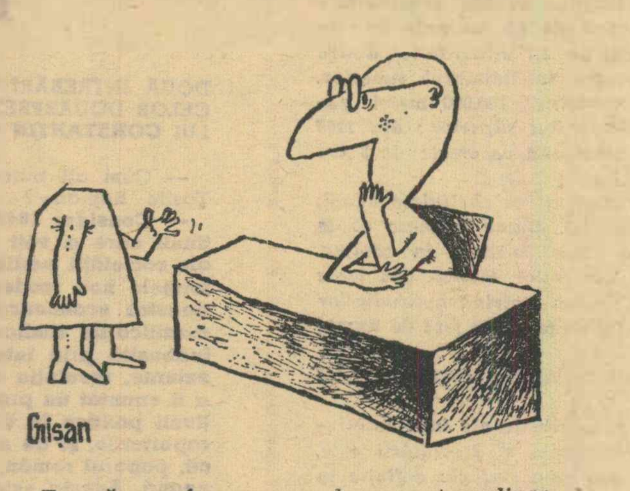
O scrisoare... flămîndă de la unul din corespondenții noștri ieșeni, ne aduce la cunoștință situația cu totul reprobabilă care există la cantina Codrescu a Institutului politehnic din localitate.

Deși alocația de hrană a sporit cu 2,50 lei pe zi, mîncarea servită studenților în ajunul și în primele zile ale sesiunii nu numai că nu s-a îmbunătățit, dar chiar a scăzut calitativ la unele mese.

Nu ne îndoim că în relatarea corespondentului nostru există unele exagerări, că pîinea nu e chiar ca scîndura, compotul — o tescovină, cartofii cu gust de săpun, iar salata ornată cu muște. E chiar foarte probabil că asemenea cazuri sînt rare, dar faptul că există pune serioase semne de întrebare asupra probității profesionale a administrației cantinei ieșene.

De neiertat e pasivitatea comisiei sociale a asociației studenților care tolerează o asemenea situație, precum și atitudinea îngăduitoare a serviciului „Probleme studențești" al Institutului politehnic ieșean. De data aceasta nu e nevoie de un răspuns scris, ci de o rapidă înlăturare a lipsurilor semnalate, pe care, credem, cei vizați o vor realiza cu promptitudine.

CARICATURA SĂPTĂMÎNII

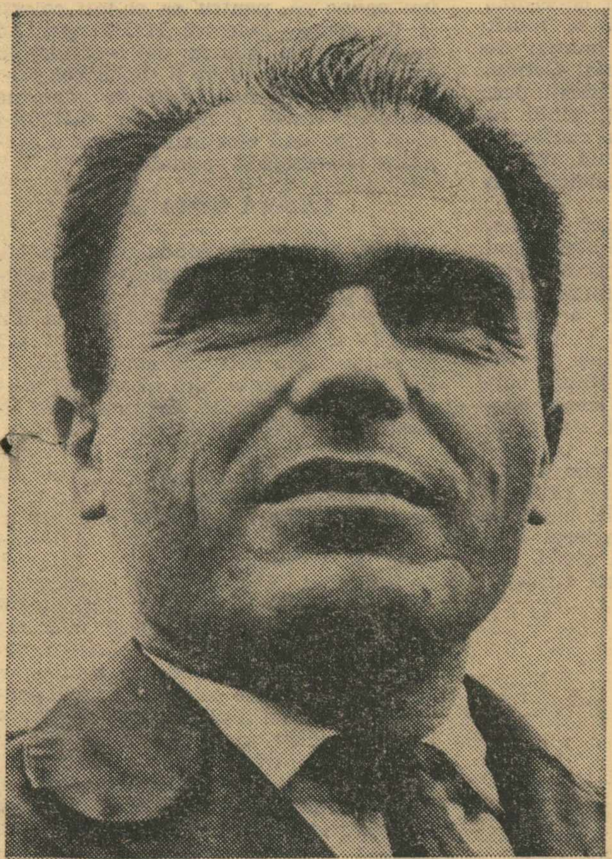

— Tovarășe profesor, am un lapsus extraordinar...

ADEVĂRUL CONSTRUCȚIEI

CONVORBIRI

— Un dificil interviu cu un prieten —

O, zilele cînd ne-am cunoscut la Onești ! NICOLAE VEZA era pe atunci cu opt ani mai tînăr și era inginer la comandamentul tehnic al orașului. Am evocat de prea multe ori noroaiele peste care ne-am purtat pașii pentru ca mina lui să schițeze în aer și să ne arate planuri, contururi, viitoruri mai mult sau mai puțin apropiate — încît astăzi mi-e jenă s-o mai fac, în primul rînd mi-e jenă de el. **Romantismul fostului asistent de politehnică timișoreană, care a pornit de bunăvoie pe șantierele țării, este același de atunci: decent, puțin sceptic (atîta cît să devină mai bărbătesc), subliniind cu un zîmbet indefinibil orice epitet care ar vrea să-l pună, din partea altcuiva, în evidență.**

Mi-e teamă de acest zîmbet al prietenului meu Nicolae Veza și acum cînd, așezat în fața biroului de director general, de după care el nu știe cum să-mi pară mai apropiat, îl anunț despre iminența unui interviu. Sîntem la Cluj, pe strada Pitești, într-un imobil care este centrul unei întreprinderi — „de Construcții și Montaje" — cu 7 500 salariați, împrăștiată în 15 localități (sau 7 județe) ale Ardealului. Întreprinderea (are anual un plan de jumătate miliard de lei) a fost declarată anul acesta fruntașă pe ramura construcțiilor chimice. Un lucru aproape banal, un lucru mai mult decît obișnuit, dacă eu nu l-aș cunoaște pe Nicolae Veza, dacă eu n-aș cunoaște pe atîția din cei 7 500 colaboratori ai săi, dacă eu n-aș ști de cînd doresc și de cînd merită acest drapel, această onoare concentrată în cîteva cuvinte care, iată, ne par oricît **și** cu cît **le-am rosti mai frumos, neputincioase să spună ceea ce vor : că sînt — ele, și nu faptele pe care le definesc — o întîmplare fericită, dar o întîmplare care putea să se întîmple acum un an, sau acum doi ani, sau acum trei ani, două luni și cîteva zile, sau acum patru ani, în oricare ceas al istoriei acestei întreprinderi constante, democratice și armonioase.**

Cum să încep deci interviul cu prietenul meu (cu care de atîtea ori am vorbit despre poezie, despre muzică și vin, despre fotbal, teatru și țări străine), cum să-l avertizez că aș vrea să discutăm DESPRE CONSTRUCȚII cu aceeași intimitate, că aș vrea să facem din acest subiect unul de șuetă ? În fața a două feluri de firesc, o lege a firescului e gata să se strice.

— Te rog, deci, Nicolae Veza (te voi numi așa, în numele cititorilor noștri), să nu-mi răspunzi la nimic din ceea ce ți s-ar părea literaturizat — fals — din punctul de vedere al tău și al colegilor tăi. Aș vrea însă ca discuția noastră să fie mai mult de psihologie decît tehnicistă. Inginerii TRĂIESC aceste două ramuri ale ființei lor, dar în vorbe le despart aproape întotdeauna. Intenția mea ar fi să vorbim despre psihologia construcției, despre această terra incognita **pe care scriitorii și reporterii (căci oare cine altcineva ar trebui s-o știe ?) o explorează de atîția ani, lăsînd-o însă în continuare colorată în alb sau decorînd-o cu mici reliefuri artificiale.**

Bineînțeles că inginerul tace la această introducere, pentru că adevărul intențiilor mele s-a rupt — îmi dau și eu foarte bine seama — de adevărul vorbelor.

— Cum ții legătura (ești conducătorul unei întreprinderi imense) cu cei șapte mii și cinci sute de salariați ? E între voi un raport intim de necesitate sau numai o legătură afectivă abstractă ? Mai precis, cum ți-i reprezinți : îi vezi ca pe o sumă de individualități știute, ori ca pe o masă abstractă pe care trebuie să o dirijezi ?

— După toate prescripțiile științei construcțiilor, eu ar trebui să comunic prin maximum patru oameni cu rețeaua construcției. Este soluția optimă de lucru a unui șef de unitate care trebuie să se ocupe de perspectivă, de orientarea productivității etc. Spun : **ar trebui.** Dar... știința propune, iar șantierul dispune. Concret, sistemul nostru de construcții este astfel organizat că acești patru oameni nu pot, în ciuda calităților personale deosebite, rezolva toate problemele care le sînt ridicate pe scara, pe treptele inferioare ale întreprinderii. Și același lucru se întîmplă, coborînd aceste cinci trepte, în raportul dintre corespondenții lor și corespondenții corespondenților lor, pînă la ultimul nivel. Sînt probleme dinafara producției, pe care — este aici o anomalie — numai puterea unui șef de întreprindere le poate rezolva : probleme locative, sanitare etc. Asta mă obligă ca eu să discut, practic, problemele întregii scări, întîlnindu-mă aproape la fel de des cu șeful de lot ca și cu inginerul șef, dar ajungînd curent și pînă la muncitor.

— Ești căutat de ei sau îi cauți singur ?

— Totul se desfășoară în timpul deplasărilor mele pe teren, care devin astfel o necesitate.

— Cîte procente din timpul omului care trebuie să se ocupe de perspectiva întreprinderii sînt folosite astfel ?

— Aproximativ 50.

— Am impresia (te cunosc prea bine, și nu mă sfiesc să-ți vorbesc cu toată sinceritatea) că situația voastră este specială. Ții prea mult să rezolvi necazurile mărunte ale oamenilor — ești un umanist, asta e de netăgăduit. Tocmai de aceea te întreb : crezi că amabilitatea, hipersensibilitatea unui șef sînt indicate ? Se pot îndrepta uneori împotriva lui ?

— Dacă se îndreaptă sau nu împotriva lui — asta este o chestiune care îl privește, pe care și-o face cu propria mînă. Dar trebuie să mă înțelegi : idealul nu e totdeauna imediat posibil. În actualul stadiu al construcțiilor, această atitudine nu numai că nu e contraindicată, dar ea intră, aș zice, în rîndul mijloacelor de producție. Neexistînd forme de cointeresare materială la fel de drastice ca în alte țări, atitudinea față de muncă trebuie să aibă ca motor principal conștiința. A uni aceste mii de oameni prin încredere — iată secretul unui conducător de construcții, iată sursa unei conștiințe — „familiale", i-aș zice.

— E o investiție morală riscantă ?

— Vrei să mă întrebi dacă am avut decepții ? Am avut, dar atît de puține că nu m-au dezamăgit.

— Te întreb totuși : care factor crezi că e mai decisiv și trebuie să stea mai în atenția conducătorului de construcții — umanul sau tehnicul ?

— **Umanul** — în mod hotărît și din trei motive. În primul rînd pentru că trăim o eră umanistă. În al doilea rînd, pentru că în actuala organizare a producției tehnica nouă — atîta cît este, pentru că în construcții ea e introdusă încă destul de anemic — nici nu aparține de noi, ci este introdusă de întreprinderi și instituții dinafară : de proiectant, de tutelarul de investiții, de Comitetul de Stat al Planificării. În al treilea rînd, pentru că în general constructorului îi revin operații banale, care se repetă la infinit. Pasiunea muncii întrece în acest caz, în importanță, marca unui utilaj, devenind factor decisiv. Nu vreau să vorbesc decît în numele meu, al nostru, dar eu cred că realizările constructorilor se bazează mai ales pe această ardoare umană.

— Crezi într-un „specific național" al tipului de constructor ? Sau susții că toți constructorii din lume seamănă între ei ?

— Cred și una și alta. Cred că asemănarea, cîtă există, provine din democrația, din boema acestei profesiuni, care pune în condiții egale pe șef și subordonat. Niște oameni care mănîncă împreună, rabdă gerul împreună și calcă în același noroi, nici n-ar putea fi altfel. Cred însă, deopotrivă, în deosebirile naționale existente la constructori, provenite din gradul de organizare, mecanizare etc. al producției. În unele țări, provizoratul e redus simțitor prin existența „orașelor mobile", care sînt instalate oriunde s-ar duce șantierele. În altele automatizarea transformă construcția în industrie, reducîndu-i caracterul „artistic". Deosebiri pe care nu știi dacă să le regreți sau să le binecuvîntezi...

— Dacă ai explicat cum izbutești să ții legătura și cum îți reprezinți pe cei 7 500 subalterni, îți pun acum o întrebare similară : care e sentimentul pe care ți-l lasă realitatea unei jumătăți de miliard date în grijă ?

— Aici, fiind o chestiune mai „tehnică", răspunderea se împarte mult mai distinct. Totuși, am simțit (ție ți-ar plăcea să spun : **noaptea !,** și asta e adevărul !), am simțit cu putere la început, și simt și acum, dar mai rar, angoasa acestei răspunderi.

În rest, urmăresc realitatea acestei sume în continuă mișcare, precum astronomii, prin sondaje în anumite momente și din diferite unghiuri. Nu poți trece nici o clipă peste, de pildă, evidența pierderilor din avutul obștesc, peste evidența producției încasate, peste indicele de rulare a fondurilor și peste alte controluri zilnice pe care, dacă le-aș înșira, ai zice că mi-am schimbat meseria de inginer în aceea de contabil. Însă altfel nu se poate, pentru că — să nu uităm — nu e vorba de o sumă pusă la păstrare într-o pușculiță, ci de una în necontenită fierbere, și care se micșorează numai prin faptul că o parte a ei s-ar imobiliza.

Din fericire, realitatea tiranică a acestei mișcări îți intră în sînge, devine obișnuință, și cu timpul se sincronizează cu bunul (sau răul) mers al treburilor, astfel că spectrul atîtor zero-uri te urmărește numai cînd apar momente critice în producția propriu-zisă...

— Cu alte cuvinte, foarte rar...

— Aș fi ipocrit să afirm că ai zi și noapte coșmarul milioanelor...

— Dacă ar trebui să formulezi în două cuvinte deviza constructorului, care ar fi ?

— „Fă imediat".

— Care e însă impedimentul cel mai mare ?

— Faptul că nu se lucrează „pe stoc". Tot ce se lucrează în fabrică pleacă nemijlocit în producție, pe șantiere (ceea ce e foarte bine), dar fără a exista posibilitatea de a apela, în cazuri excepționale, la materialele existente în stocuri (ceea ce e foarte rău). Organizarea procesului se confundă atunci cu un lanț neîntrerupt de insistențe jenante pe lîngă furnizori, și e suficientă o strangulare în activitatea acestora pentru ca ea să se transmită întregului proces : construcției propriu-zise, dării în folosință la termen a obiectivelor, relațiilor cu beneficiarii, uneori chiar asupra activității viitoarei întreprinderi. E un cerc vicios care aduce mari prejudicii ritmului economiei noastre, și ar fi suficientă poate o concentrare de voință pentru ca totul să intre pe un făgaș constant.

— Te știu ca pe un mare iubitor al artei — lucru mai rar la ingineri decît, de pildă, la alți profesioniști, cum ar fi medicii. Cum ai ajuns la această pasiune și cum explici decalajul de care vorbeam ?

— Pasiunea mea — de fapt pentru muzică și teatru — datează din studenția mea timișoreană și a pornit inițial, pur și simplu, din necesitatea unei destinderi. Treptat ea mi „s-a insinuat și a durut", cum zice un poet. Cît privește avansul medicilor față de ingineri, cred că provine dintr-o cantitate mai mare de timp liber...

Și interviul rămîne cam neterminat, căci directorul general, prietenul meu Nicolae Veza, este chemat de urgență pe unul din șantierele sale, într-unul din cele 15 orașe din cele 7 județe din Ardeal, unde va trebui să rezolve cu prestigiul său cine știe ce problemă legată de cei 7 500 oameni și de cele 500 milioane lei. În ce mă privește sînt obișnuit cu acest gen de întreruperi și am început să le consider aproape normale. Cititorii să ne ierte deci pe amîndoi.

Romulus RUSAN

START REUŞIT ÎN DEALUL COPOULUI

Poate nici un alt centru studenţesc nu are atîta personalitate ca Iaşul în timpul sesiunii de examene din vară.

Fiecare dintre cei 20.000 de studenţi şi-a rezervat din vreme un scaun într-o bibliotecă, o bancă sau măcar un petec de umbră sub teii Copoului ori un locşor tăcut într-una din sălile goale ale institutelor. Dacă bio-undele emise de materia cenuşie a studenţilor ieşeni în încordarea ei cotidiană sau nocturnă ar putea fi captate şi transformate într-o formă de energie palpabilă, spre pildă calorică, am putea topi, instantaneu, cu căldura lor gheţurile eterne ale Antarctidei.

„Nu deranjaţi! Se învaţă!" Sînt cuvintele de ordine respectate cu sfinţenie de toţi cei care activează în mediul universitar ieşean şi, ceea ce e deosebit de îmbucurător, de însăşi municipalitatea şi cetăţenii oraşului, care, în aceste zile, se simt şi ei, în corpore, studenţi.

La rîndul lor, serviciile administrative ale institutelor şi-au făcut din plin datoria, asigurînd condiţii optime pentru studiu şi odihnă, meniuri variate şi consistente în cantine, asistenţă sanitară operativă pentru cei care dorind să cîştige cursa cu orice preţ au exagerat în folosirea dopingurilor sau pur şi simplu au învăţat peste puterile lor.

Dar să intrăm pe una dintre uşile închise pe care cineva a scris cu litere albe de cretă „Examen".

CRONICA SESIUNII

N-AM MERITAT ZECE!

Studenţii grupei 551 din anul I al Facultăţii de drept au astăzi cel mai greu examen al sesiunii. „Teoria generală a statului şi dreptului" reuneşte principiile filozofice care stau la baza dreptului socialist, informează pe viitorii jurişti despre evoluţia suprastructurii statale şi juridice de-a lungul dezvoltării societăţii. Poate tocmai de aceea, mulţi consideră această materie drept „cuiul" întregii facultăţi. Acest examen e într-adevăr decisiv pentru orientarea personalităţii studenţilor de la Drept, îi obligă pentru prima oară să înţeleagă în profunzime şi să interpreteze corect fenomenul social.

Este tocmai ceea ce pretinde studenţilor exigenţa examinatorului, lectorul C. Zotta, care argumentează... juridic fiecare notă acordată.

„Nu pot să-ţi dau mai mult decît 7 — îi spune domnia sa lui Dănică Mircea. Ai învăţat bine, cunoşti materia, dar nu o gîndeşti. Nu raportezi fenomenul juridic la cel economic. Ceea ce faci dumneata e mai mult o reproducere mecanică, negîndită." Examinatorul e extrem de atent, concentrat, urmăreşte firul gîndirii studentului, intervine cu întrebări ajutătoare, cu explicaţii date chiar în timpul examenului. Elena Dragomir se „învîrteşte" în jurul subiectului, dar cel ce ascultă nu-şi pierde calmul şi prin întrebări orientative descoperă că studenta s-a pregătit, deşi empiric, că a parcurs materia şi, parţial, a înţeles-o. De aceea, o dată cu nota de trecere, încearcă să-i transmită şi încrederea în propriile ei forţe, o îndeamnă să-şi valorifice mai intens gîndirea personală.

Răspunsul următor e o delectare pentru examinator şi pentru reporter, care îşi aminteşte că a terminat nu de mult timp o facultate de drept. E evident că Doina Furnică, alături de parcurgerea integrală a materiei, şi-a însuşit-o critic, a înţeles fiecare dintre problemele studiate. Argumente, discuţie competentă cu omul de la catedră, din nou argumente şi citate din bibliografie. Pronosticul meu — 10. Dar unele mici şovăieli pe care Doina le reproşează emoţiei îi conturează în carnet numai un 9. Afară, între colegi, fata recunoaşte deschis: „N-am meritat zece. M-am bîlbîit, poate şi din pricina emoţiei, dar mai mult din cauza nesiguranţei". Sînt impresionat de autoanaliza lucidă a Doinei, ca şi de intervenţiile colegilor, care susţin în unanimitate: „Bine-ar fi ca toţi examinatorii să fie ca dom' profesor Zotta. Examenele sînt mai mult nişte lecţii, aşa cum ne ascultă domnia sa. Şi chiar dacă te pică, nu te simţi nedreptăţit."

De altfel sesiunea a debutat promiţător pentru studenţii de la Drept. Multe grupe prezentate în plen, puţini „picaţi", puţine note de 5.

Micile excepţii reprezintă un procent redus nesemnificativ şi sînt rezultatul exigenţei sporite a unor cadre didactice de la anii mari, îmbinată cu nepregătirea latentă a cîtorva dintre studenţi, care plătesc acum, în anul III sau IV, poliţa învăţăturii „de nevoie", „pentru notă" din anul I. De remarcat procentul destul de mare de neprezentări şi de restanţe înregistrate de grupele 523 (Dreptul muncii), 524 şi 525 (Drept procesual civil) — toate din anul IV, procent care dovedeşte că viitorii jurişti de la Universitatea ieşeană nu sînt cîtuşi de puţin lipsiţi de probleme.

NU EXISTĂ EXAMENE-CUI!

Cînd am intrat pe uşa laboratorului unde studenţii unei grupe din anul III Chimie dădeau examen la „Chimie organică", o fată tocmai ieşea, plîngînd, „de sărea cămeşa de pe dînsa". Încurcase rău nişte formule, dovedind că nu cunoaşte unele probleme de chimie elementară, şi conf. Magda Petrovanu îi lăsase carnetul alb, ca şi cum ar fi fost dat cu soluţie „Pic". Acum răspundeau concomitent doi băieţi. R. Georgescu şi L. Cosma umpleau tablele cu formule complicate, îndemînatici şi misterioşi ca nişte alchimişti medievali.

Minuţioasă, conf. Magda Petrovanu le cerea să explice în amănunt fiecare formulă, fiecare ciclu, fiecare legătură, corectîndu-i cu o spirituală şi dezinvoltă ironie atunci cînd uitau cîte o... valenţă liberă.

Întrebările, pe sărite, din toate compartimentele materiei, au scos în evidenţă informarea largă, documentarea complexă a celor doi, puşi totuşi în încurcătură uneori de întrebările de mare amănunt referitoare la bibliografie.

Notele obţinute sînt mari şi examinatoarea le comunică, zîmbind, parcă mai fericită decît cei care le-au primit. „Bravo, băieţi. Aţi învăţat bine. Dar se putea şi mai bine. Georgescu — ţi-am pus opt pentru că n-ai ştiut istoricul... cucutei. Să ştii că de cucută a murit Socrate! Dar probabil tu mureai de lene cînd ai citit despre asta. Cosma, ţie ţi-am pus 9 pentru că gîndeşti, deşi n-ai citit destul ca să poţi gîndi ca lumea." Şi zîmbetul caustic al conferenţiarei deveni dintr-o dată cald, reflectîndu-se multicolor în eprubetele din stative.

Afară, pe culoar, orădeanul Cosma, un „spiriduş" al laboratoarelor, îmi mărturisea că îndrăgeşte profesoara, dar nu „o dragoste de retortă", aşa, pentru că i-a dat lui 9! Îi e dragă pentru că sub firea ei aspră şi, uneori, impulsivă se ascunde pasiunea pentru meseria de chimist, pentru ştiinţa chimiei, pasiune pe care le-a transmis-o, ca o flacără, studenţilor. Şi îi mai place cum examinează, cum pune întrebările, tăios, ca nişte lame, cum îi sileşte chiar pe cei care nu vor să înţeleagă în amănunt procesele chimice. „Unii consideră acest examen drept «cuiul» anului III. Nu sînt de acord. Nu există examene-cui, ci doar studenţi nepregătiţi, studenţi care nu-şi iubesc facultatea. Dar noi, cei care ne pregătim să devenim chimişti adevăraţi, să lucrăm în cercetare — şi în acest sens sîntem extrem de satisfăcuţi de recentul H.C.M. care facilitează angajarea absolvenţilor pasionaţi în munca de cercetare — noi nu avem examene-cui!" Într-adevăr, o analiză statistică a rezultatelor obţinute de studenţii de la Chimie în „primul pătrar" al sesiunii indică un procent covîrşitor de prezentare şi promovare la examene.

INTERMEZZO CU OŢET

Într-un hol al Facultăţii de pediatrie, 20 de halate albe formează un ciorchine gălăgios.

Studenţii grupei 1 din anul II au examen la Biologie. E al doilea din sesiune. La Histologie, primul „hop" din iunie, grupa a avut un singur restanţier. Acum speră să nu mai aibă nici unul. Profesorul N. Zaharia iese, zîmbind mulţumit, cu carnetele de note.

De emoţie, o fată... leşină, şi colegele scot la iveală în grabă mai multe sticluţe cu oţet, aduse pentru orice eventualitate. Cînd îşi revine, Aniţa Font află că a luat 10 şi... leşină din nou. De data asta, de bucurie.

Notele colegilor confirmă excelenta pregătire a întregii grupe. Florin Ioan — 8, Gheorghiţa Simian — 9,... şi fiecare dintre studenţii în alb pleacă fericit, păstrînd în buzunarul halatului carnetul în care s-a mai adăugat o apreciere, un elogiu la adresa muncii sale.

DACĂ TREC, MĂ CONSIDER FARMACISTĂ!

Pe Iulia David, din anul IV Farmacie, o fată înaltă, cu ochii de jad, ascunşi de încordarea nervoasă a sprîncenelor, am găsit-o pe o bancă, la aer curat, răsfoind cursul de „Toxicologie". A luat chiar azi 9 la primul examen, la „Farmacodinamie", şi s-a apucat în aceeaşi zi de imensul curs de „Toxi". „Dacă iau examenul, mă consider farmacistă, dar vă rog, vă rog foarte mult să nu scrieţi asta". Rog cititorii să mă ierte că nu am respectat modestia Iuliei, una din studentele de 10 ale grupei integraliste din anul IV al Facultăţii de farmacie. Pentru că modestia ei nu-şi avea rostul în condiţiile în care e una dintre cele mai bune studente ale facultăţii, cu reale rezultate în munca de cercetare ştiinţifică, reprezentînd pentru ea o pasiune, iar pentru noi o promisiune de viitor.

Fata din oraşul Sfîntu-Gheorghe mai îmi spune că, pentru ea şi toţi colegii ei de grupă, recentul H.C.M. privind încadrarea în munca de cercetare a absolvenţilor, precum şi hotărîrea privind reducerea numărului de examene au avut efecte stimulative, făcîndu-i să-şi intensifice eforturile pentru o pregătire temeinică în specialitate.

EXISTĂ NOTA „20"?

El şi Ea merg ţinîndu-se de mînă. Discută cu o gestică explozivă şi, vizibil, nu-şi mai încap în piele de bucurie. Soţii Petru şi Luminiţa Georgescu din anul IV al Facultăţii de industrie uşoară au obţinut din nou, împreună, nota 20. Este pentru a treia oară în această sesiune cînd în familia Georgescu se adună doi dintre decarii grupei.

S-au cunoscut şi s-au căsătorit în facultate. El venise tocmai de pe meleagurile Sibiului ca să continue în unica facultate de profil tradiţiile familiei sale, în care tatăl, bunicul şi străbunicul au fost ţesători. Pe amîndoi îi pasionează problemele tricotajelor şi confecţiilor şi consideră că industria noastră uşoară mai are multe de făcut pînă la realizarea deplină a posibilităţilor de care dispune. Şi-au ales încă de pe acum temele pentru lucrările de diplomă, teme de mare interes pentru producţie, aplicabile imediat în întreprinderile de confecţii şi ţesături. Sînt foarte mulţumiţi, mai ales Luminiţa, pe care ultimele examene au obosit-o mult, de hotărîrea recentă privind reducerea numărului de examene. „În felul acesta — spun ei — ne vom putea dedica o mai mare parte din timp pregătirii pentru materiile de strictă specialitate. Vom putea cerceta mai în amănunt problemele majore ale meseriei pe care o învăţăm."

„O ZEI", DAR MAI SÎNT ŞI LIPSURI

Startul reuşit al sesiunii studenţeşti ieşene nu e lipsit de unele date contradictorii. Deşi prima treime a sesiunii a marcat o ascendenţă calitativă faţă de anul trecut, concretizată în procentul de 20 la sută mai mulţi promovaţi (datorat, după unii, sesiunii suplimentare din aprilie), unele facultăţi, ani şi grupe se „remarcă" prin numărul mare de neprezentaţi şi restanţieri. Surprinzător e faptul că neprezentările şi restanţele apar cu pregnanţă la anumite materii, ceea ce contrazice afirmaţia unuia dintre interlocutorii mei de mai sus, că „nu există examene-cui". Pentru că de la începutul sesiunii au trecut prea puţine zile ca să putem face o analiză concludentă cauzelor care au stat la baza puţinelor situaţii negative apărute în facultăţile ieşene, ne limităm doar să semnalăm necesitatea ca decanatele şi organizaţiile U.T.C. din facultăţile de construcţii, electrotehnică, chimie industrială, mecanică (Institutul politehnic), filologie, fizică, matematică (Universitate), stomatologie (I.M.F.) să-şi împletească eforturile în vederea recuperării rapide a celor căzuţi pentru sesiunea din toamnă şi a evitării acestor situaţii în ceea ce a mai rămas din actuala sesiune.

Ovidiu PĂUN

VIA RECUNOŞTINŢĂ ŞI FĂGĂDUINŢA DE A SE PREGĂTI ŞI MAI TEMEINIC — iată răspunsul studenţimii la HOTĂRÎRILE PARTIDULUI

(Urmare din pagina I)

universitar noile hotărîri privitoare la îmbunătăţirea procesului de pregătire a viitorilor specialişti...

La capătul firului, asist. univ. ing. Ioan Grigoriu, secretar al Comitetului U.T.C. pe centrul universitar, e emoţionat. Relatează despre mitingurile din aula mare a Universităţii „Al. I. Cuza", despre cele de la Politehnică şi Medicină, de la Agronomie şi Conservator, despre discuţiile care se prelungesc în faţa decanatelor sau pe aleile Copoului, despre zecile de telegrame de mulţumire pe care le-au trimis Comitetului Central al P.C.R. adunările din facultăţi, anii de studii, grupurile de studenţi din toate institutele Iaşului. „Întregul nostru centru universitar — a continuat asist. univ. ing. Ioan Grigoriu — exprimă cea mai vie recunoştinţă conducerii de partid, şi vă rugăm să consemnaţi că ne angajăm în unanimitate să ne sporim eforturile în procesul complex de pregătire a viitoarelor cadre de specialişti, pentru a fi demni de grija şi de solicitudinea cu care e înconjurat tineretul nostru studios".

Citim şi recitim telegramele sosite pe adresa Comitetului Central al P.C.R., a tovarăşului Nicolae Ceauşescu, din Bucureşti, Timişoara, Cluj, Tîrgu-Mureş, Craiova şi din toate celelalte centre universitare.

„Mărirea alocaţiei de hrană a studenţilor, dotarea laboratoarelor cu utilaj şi aparatură modernă, măsura privind încadrarea absolvenţilor cu rezultate bune la învăţătură direct în activitatea de cercetare ştiinţifică, precum şi măsura recentă cu privire la limitarea numărului de examene la 8 sînt de natură să ne creeze condiţii din cele mai bune de viaţă şi studiu şi dovedesc grija deosebită pe care o are partidul faţă de tineretul studios — scriu participanţii la unul din mitingurile din Braşov, studenţi în anii III şi IV ai Facultăţii de silvicultură a Institutului politehnic.

Ne angajăm să dovedim prin rezultatele obţinute în munca profesională că apreciem cum se cuvine aceste măsuri, pregătindu-ne să devenim cadre tehnice valoroase, necesare în munca pentru desăvîrşirea construcţiei socialismului".

„Alături de adeziunea noastră unanimă, exprimăm hotărîrea fermă de a ne înzeci eforturile pentru a dobîndi o pregătire corespunzătoare cerinţelor actuale şi de perspectivă ale societăţii noastre socialiste" — se spune într-o altă telegramă, semnată de studenţii Facultăţii de tehnologia construcţiei de maşini din acelaşi centru universitar.

Din telegrama trimisă tovarăşului Nicolae Ceauşescu de un grup de studenţi ai Facultăţii de industrializarea lemnului a Institutului politehnic din Braşov extragem următoarele rînduri :

„Convinşi că toate măsurile luate de partid în direcţia dezvoltării multilaterale a societăţii au ca scop să contribuie la ridicarea continuă a bunăstării materiale şi spirituale a poporului nostru, la înflorirea naţiunii noastre socialiste, ne exprimăm bucuria şi adeziunea deplină în legătură cu întreaga sa politică ştiinţifică, marxist-leninistă, realistă şi profund patriotică, primind cu nespusă satisfacţie şi ultimele măsuri cu privire la limitarea numărului de examene la opt, iar în viitor la şapte".

„Noi studenţii — scriu în telegrama lor studenţii Facultăţii de finanţe de la Academia de studii economice din Bucureşti — apreciem aceste măsuri ca o dovadă a grijii partidului şi statului nostru faţă de tineretul studios, faţă de instruirea lui temeinică. Ele ne vor permite să ne concentrăm mai eficient eforturile asupra disciplinelor care definesc viitorul nostru profil de economişti cu înaltă calificare. În acest sens sîntem conştienţi de sporirea obligaţiilor universitare, de îndatoririle ce ne revin faţă de pregătirea noastră profesională".

Colegii economiştilor bucureşteni, de la Facultatea de studii economice a Universităţii „Babeş-Bolyai" din Cluj, îşi încheie telegrama adresată conducerii de partid printr-un legămînt izvorît din aceleaşi sentimente ce-i înnobilează pe colegii din Craiova sau Tîrgu-Mureş, din Oradea sau Baia Mare : „Noi studenţii înţelegem că măsurile luate pe baza hotărîrii plenarei C.C. al P.C.R. au menirea de a contribui la îmbunătăţirea calitativă a şcolii superioare ; de aceea, exprimînd mulţumirile noastre cele mai adînci Comitetului Central pentru grija părintească ce o poartă studenţimii, încredinţăm partidul şi pe dumneavoastră, tovarăşe Nicolae Ceauşescu, că vom depune toată priceperea, capacitatea noastră de muncă pentru a învăţa cît mai mult, cît mai bine, pentru a justifica marea încredere ce ni se acordă, spre a deveni vrednici specialişti, în stare să ne îndeplinim cu competenţă toate îndatoririle ce ne vor reveni în societatea noastră socialistă".

„PROCESUL DE ÎMBUNATATIRE A ÎNVAŢAMÎNTULUI E-N PLINA DESFAŞURARE"

Cele două fete întîlnite în faţa Universităţii bucureştene se numesc Marieta Stuparu şi Viorica Danciu. Ambele sînt în anul II al Facultăţii de geologie-geografie. Îmi vorbesc cu feţele luminate de o bucurie adîncă şi foarte sinceră.

„Recenta hotărîre privitoare la posibilitatea repartizării absolventului direct din facultate în munca de cercetare pe baza rezultatelor bune de la absolvire şi din timpul studenţiei este o primă dovadă că procesul de îmbunătăţire a învăţămîntului nostru e-n plină desfăşurare. Ea ne mobilizează, ne obligă să ne înzecim eforturile în marea competiţie pentru calitate. Însă pînă la repartizarea în producţie, eu personal mai am destul timp — ne-a spus Marieta Stuparu. Deocamdată mă bucur că ni s-a redus numărul de examene cu două, dîndu-ni-se posibilitatea să ne pregătim mult mai temeinic la celelalte cinci, de bază, care ne-au rămas pentru această sesiune".

„Ambele hotărîri sînt imbolduri dintre cele mai mari în întreaga noastră activitate — continuă Viorica Danciu. Nu poţi, pur şi simplu, să nu-ţi mobilizezi toate forţele pentru principala noastră activitate, învăţătura, cînd vezi grija şi solicitudinea cu care eşti înconjurat".

Pe coridoarele Institutului de arhitectură, anul IV aşteaptă să intre la examenul de Fizică a construcţiilor. Mă apropii de doi studenţi, Nicolae Constantinescu şi Nicolae Miţă.

„Pe lîngă celelalte avantaje, noua hotărîre privitoare la reducerea numărului de examene ne este de mare ajutor şi în obţinerea unei medii mai mari, pentru burse, ne declară ei. Putem să ne pregătim temeinic, completîndu-ne cunoştinţele cu noţiuni din bibliografie şi din cursurile aferente. Ambele hotărîri sînt, sincer vorbind, nişte măsuri cu adevărat esenţiale".

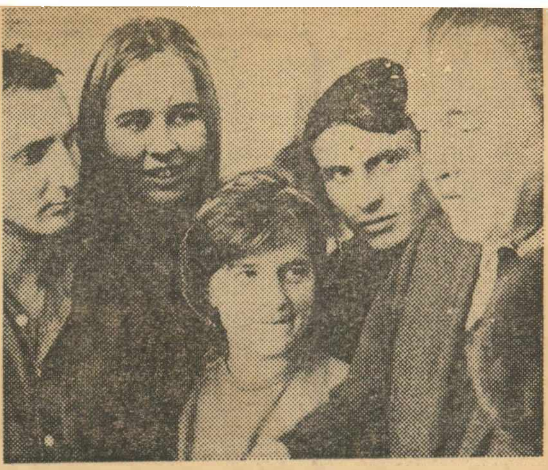
„AM URCAT ÎNCA O TREAPTA"

La Institutul de petrol, gaze şi geologie, trei prieteni beau cîte o cafea în bufetul de la parter. Sînt Gh. Părău, Alexandru Bodnărescu şi Marcel Preda, toţi din anul II al Facultăţii de foraj. Peste cîteva minute vor intra la examen.

„Noua hotărîre ne-a ajutat să economisim circa 240 de ore de studiu, spun ei. Vrem să precizăm că fiecare dintre noi intenţionează să se preocupe în special de acele materii care corespund, în primul rînd, specificului viitoarei noastre meserii. Sîntem siguri că vom obţine reale succese".

Studentul Bogdan Hristodorescu din anul IV Geologie tehnică, sosit între timp, completează : „Din examenele facultative, eu am renunţat la examenul de Explorări şi exploatări. E o materie de cultură generală, pe care fiecare student I.P.G.G.-ist trebuie s-o cunoască din «lectura particulară», ca să zic aşa. Examenul la asemenea materii nu-şi are, cred, rostul. Credem cu tărie că măsura de reducere a numărului de examene constituie încă o treaptă pe care a urcat-o învăţămîntul nostru universitar".

Discuţiile continuă cu destăinuirea planurilor de viitor. Implicit, aceste planuri, unul mai frumos decît altul, sînt legate, în cele ce se discută, şi de hotărîrile de partid şi de stat. Este, fără îndoială, una din cele mai mişcătoare dovezi ale legăturii organice dintre partid şi viaţa fiecăruia dintre noi.

• „În numele tuturor colegilor mei îmi exprim deplina satisfacţie pentru complexul de măsuri luate în vederea perfecţionării învăţămîntului superior, pe baza hotărîrilor înţelepte aduse de ultima plenară a Comitetului Central al partidului", ne spune Mihai Constantinescu, absolvent în acest an al Facultăţii de istorie a Universităţii bucureştene. „Consider că vechiul sistem de obţinere a examenului de stat, în afara suprapunerilor pe care le genera, contesta într-un fel autoritatea profesorilor noştri, căci aceiaşi profesori care ne acordaseră o dată calificative ne examinau din nou la aceleaşi materii după absolvire".

●

• Elisei Tarţa, absolvent al Institutului agronomic din Timişoara, ne trimite o entuziastă corespondenţă din care desprindem : „Pentru învăţămîntul superior agronomic organizarea pe baze noi a examenului de diplomă reprezintă o măsură mai mult decît binevenită, care era de multă vreme necesară. Vom putea să ne folosim timpul mult mai judicios concentrîndu-ne atenţia şi eforturile asupra lucrării de diplomă, care îşi va pierde astfel caracterul formal pe care îl avea pînă nu de mult".

●

• „Limitarea examenului de stat la susţinerea lucrării de diplomă, eliminarea unor teste inutile, care nu făceau decît să ne forţeze la recapitularea inutilă a unor lucruri o dată învăţate, sînt măsuri pe care le aşteptam de multă vreme şi pe care le-am primit cu cea mai mare satisfacţie", ne-au spus Ioana Mărgineanu, Gheorghe Titu şi Speranţa Bădulescu, din ultimul an al Facultăţii de drept din Bucureşti.

●

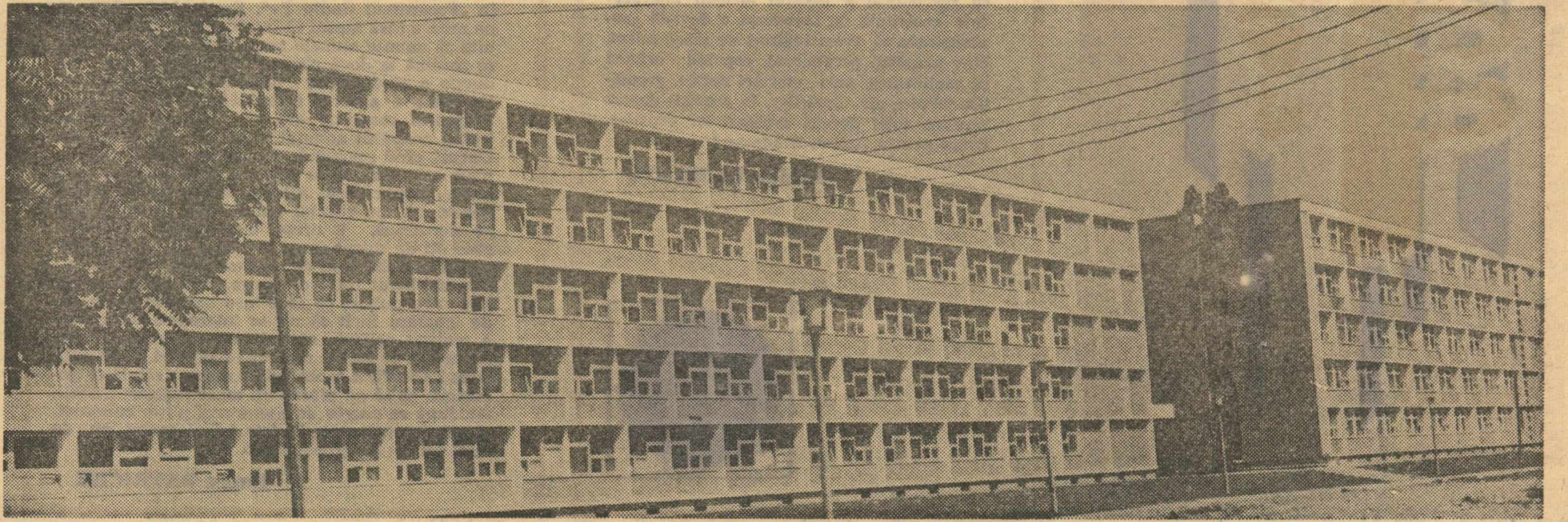
• Sica Plopeşanu, absolventă a Academiei de ştiinţe economice, consideră că modul în care va fi susţinut de acum înainte examenul de stat reprezintă un real serviciu adus învăţămîntului superior economic prin înlăturarea balastului pe care îl constituia reluarea la examene a unor materii parcurse — în unele cazuri — de mai multe ori în timpul facultăţii.

●

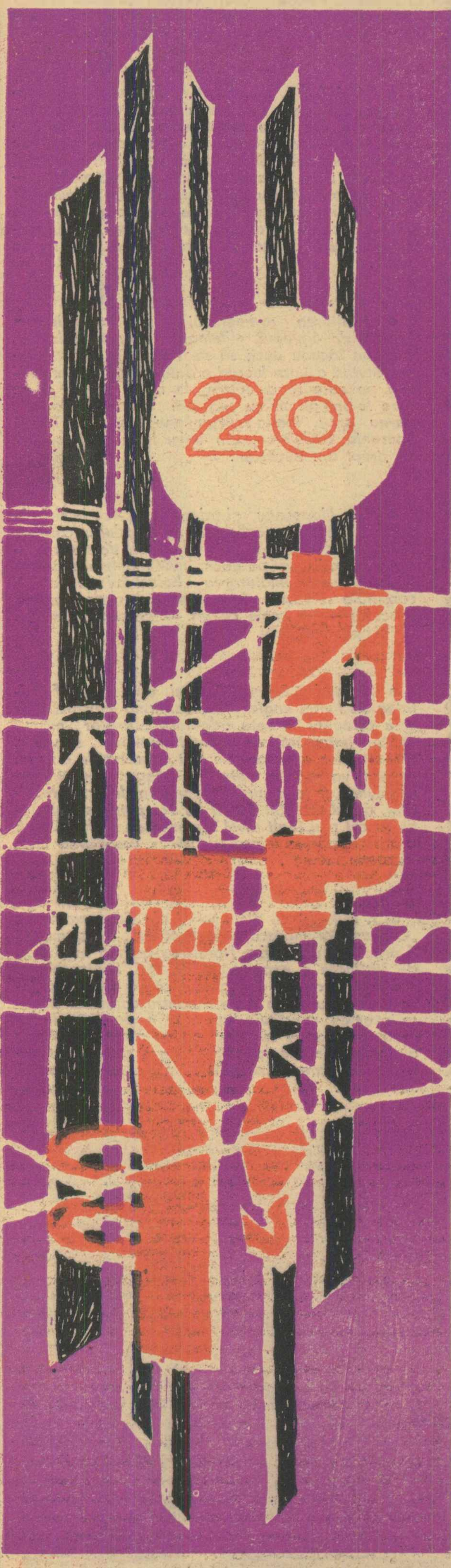
• Alexandru Pascu, din Iaşi, anul IV la Facultatea de limba engleză, ne confirmă satisfacţia sa şi a colegilor în faţa adoptării primelor măsuri pentru îmbunătăţirea învăţămîntului superior. „Mi-am ales o lucrare de stat deosebit de dificilă, care-mi va solicita aproape integral cunoştinţele acumulate la mai multe materii în decursul facultăţii, de aceea sînt fericit că voi putea să-mi susţin la cel mai înalt nivel lucrarea de diplomă fără a mai fi silit să pierd timpul cu pregătirea unor examene inutile".

●

•Cr. Mihăilescu, din anul V al Conservatorului „Ciprian Porumbescu" din Bucureşti, ne spune că a primit cu entuziasm Hotărîrea privind noul mod de susţinere a examenului de stat. Pentru el şi pentru toţi colegii lui, gîndul că va trebui să înveţe din nou unele materii pentru care mai dăduse examen constituia aproape o povară, de aceea este foarte mulţumit că va putea să obţină diploma prin simpla susţinere a acestuia, susţinere pentru care se pregăteşte acum cu mai multă intensitate.

ARTE ZILE

„20 DE ANI"
Afiş de Radu VINCENZ, an VI, Arhitectură

Spiritul pădurilor

Spuneam cîndva că în ţara noastră poeţii se împart în două mari şi semnificative categorii: cei născuţi la sat şi cei născuţi la oraş. Iată însă că un poet autentic trece printre noi, şi nu vine nici de la sat, nici de la oraş, el coboară din pădurile Ardealului. Străin oraşului, Gheorghe Piţut nu este ceea ce se numeşte un poet ţăran, deşi hotarul de sud al poeziei sale se învecinează cu universul ţărănesc, deşi poetul vara îşi adună puterile împreună cu ceilalţi patru fraţi sub acoperişul casei din sat. Dar pe lîngă toată această nostalgie de proaspăt orăşean, cunoscută, Gh. Piţut aduce în poezie spiritul aspru al pădurilor, sufletul îndrăgit al urşilor, dragostea de codru altfel decît la Eminescu sau Labiş. În pădure, Eminescu era îndrăgostit, Labiş era copil, Piţut este pădurar. De orice ar putea fi învinuit acest poet, numai de romantism nu — nici o exaltare, nici un entuziasm, nici o deznădejde. Glasul cîntăreţului grav şi deliberat lipsit de melodie continuă o înţelepciune veche, adîncă şi sceptică, o înţelepciune care ştie că „să poţi privi-ntr-un om / e cea mai mare / întîmplare", o înţelepciune în care oamenii se retrag în ei „bucuroşi / că n-au fost cunoscuţi deplin". La hotarul din sud, poezia lui Piţut se învecinează cu satul, la hotarul din nord — cu filozofia.

Rar, această poezie cuprinde naivităţi sau fructe necoapte. În contextul echilibrat şi decent, aproape că uimesc versurile: „Dacă n-aş scrie eu / silit / de vocile din mine / M-aş spînzura / de primul pom / din cale", tot aşa cum ura împotriva oraşului, cu celebre ascendenţe transilvane, ia uneori forme stridente ca în poezia **Drum.** (Îmi amintea un, altfel mare, poet ardelean care la Paris vedea „turnurile vechii catedrale / ca două braţe blestemînd Gomora").

Cît de frumoasă şi gravă este această carte de poezie intitulată tulburător **Cine mă apără** nu vom reuşi să sugerăm înşirînd titluri de poezii excelente: **Dezechilibru, Olimp, Rostire, Cîntarele IV, Fără motiv, Soarele,** poate cea mai frumoasă piesă a volumului se cere transcrisă: **„La pămînt ./ popoarele să cadă la pămînt! / Răsare veşnicul Dator / Ce greu destin / să luminezi de-a pururi / chiar dacă moartea / ţi-ar ieşi în cale / cu toate nopţile din univers / Şi cîtă deznădejde-n firea lui / De-a nu putea nicicînd trăi / cu întunericul în faţă. ca doi duşmani cinstiţi în sinea lor. / În soare contradicţia e-ntreagă, îngeri curaţi împreunaţi cu bestii / trăiesc în el / cu o egală ură / iar peste graba noastră muritoare / Strălucirea nu uită niciodată să răsară."**

În încheiere, îmi permit o exclamaţie: ce lipsă de boemă, ce lipsă de adolescenţă şi ce maturitate caracterizează tînăra poezie! Prin Gh. Piţut se verifică încă o dată gravitatea noastră, a tuturor.

Ana BLANDIANA

Un film tulburător cu Pia Colombo

Dintre filmele Televiziunii, realizate într-un ritm şi în condiţii tehnice şi psihice adeseori infernale la festivalul de la Braşov, în ultimul timp am urmărit un film tulburător, realizat de Andrei Brădeanu, cu celebra cîntăreaţă Pia Colombo. Transformarea în platou de filmare a unei încăperi de restaurant cu ferestrele aburite de respiraţii, dincolo de care se ghicea întunericul şi iarna, folosirea plastică, inspirată, la idee, a recuzitei interioare, unghiurile de filmare inedite şi cadrele de o senzaţională expresivitate plastică sînt superlativele filmului şi ale lui Andrei Brădeanu. Felul în care a ştiut să lucreze cu Pia Colombo, cîntăreaţă şi actriţă ad-hoc de film de mare sensibilitate, abordarea directă prin dialog cu spectatorul a fiecărei melodii interpretate constituie de asemenea o dovadă convingătoare că avem regizori de mare talent, bine pregătiţi profesional, capabili oricînd să suplinească, prin eforturi nobile, greutăţile tehnice ale filmărilor, în condiţii uneori precare, total dăruiţi misiunii lor artistice. Bravo pentru Andrei Brădeanu!

Adrian ULMEANU

Simbolul unui sfîrşit

„Iarna Fimbul" este o cronică a trei familii: Duca, Delasena, Vatarzi. Prin amintirile halucinante ale ultimilor descendenţi ai acestor familii, ale căror destine s-au intersectat, autoarea face o amplă incursiune în istoria decăderii sau — mai bine zis — a disoluţiei lor.

Chiar titlul romanului sugerează această alunecare către sfîrşit, încheierea unui ciclu de existenţe umane. Simbolul „Iernii Fimbul" descoperit de arheologul Andronic „este vremea iernii lungi şi grele dinaintea sfîrşitului — sfîrşitul unei civilizaţii, după care vine un început, se deschide un drum nou sau „porţile paradisului", apar îngeri, zei sau alţi oameni".

Fiecare personaj monologhează asupra drumului vieţii lui şi cîteodată a celorlalţi. Fiecare personaj recapitulează evenimentele aşa cum le-a perceput, indiferent dacă în felul acesta se revine uneori obsedant asupra lor. Este filtrul tuturor, prin care se cern, se dislocă, se refac, pentru ca din nou să se fărîmiţeze. Lumea romanului este onirică, o lume de fantome, privind hipnotic imensitatea apelor, ce par să constituie elementul de bază al desfăşurării tuturor acţiunilor, însuşi mediul existenţei acestora.

Personajele romanului, dominate de angoase şi nelinişti malefice, se caută, se despart, plecările sînt mai totdeauna ireversibile în moarte. Sînt apariţii lunare, merg pe ape străvezii, himere înghiţite de adîncul etern. Numele lor, culese parcă din cărţi bisericeşti (Teodora, Tecla, Teofana, Andronic, Vasilisa), le conferă un plus de mister.

Romanul Alicei Botez este interesant, dens, deşi pe alocuri puţin greoi, folosind o manieră de trăire paralel retrospectivă a personajelor, cu rare intervenţii ale autoarei, un roman piesă de teatru. într-o proiecţie imaginară şi despre ale cărui virtuţi se mai poate discuta mult.

Gabriela B. NICOLESCU

„Invitaţie la vis"

Invitaţia pe care Damian Ureche o trece în sonurile versurilor din volumul „Invitaţie la vis" e mai mult o chemare spre drumuri lungi, înnodate în cîntec, relevîndu-se şi aici acea turnură trabaduresca a poeziei sale.

Tonul declarativ, lipsa unei substanţe lirice, se fac remarcate în poezii ca „Reportaj de inimă" şi „Cîntec ireversibil". Se simte însă, chiar în această dorinţă de exhaustiv, exprimată pe alocuri doar pe plan verbal, necesitatea arderii unei etape, plecarea spre „odihna următoare" care nu e decît masca unui vulcan: „Intreabă-mă de cîte se întîmplă / Să se numească liniştea uitare / Şi cîte inimi şovăind spre tîmplă / Împiedică odihna următoare". („Odihna următoare")

Dincolo de unele inadvertenţe, Damian Ureche încearcă o trecere dintr-un univers concret delimitat, parcurs într-o etapă precedentă a evoluţiei sale, spre un spaţiu nou, orientat spre abstract, cu tente vagi de citadinism.

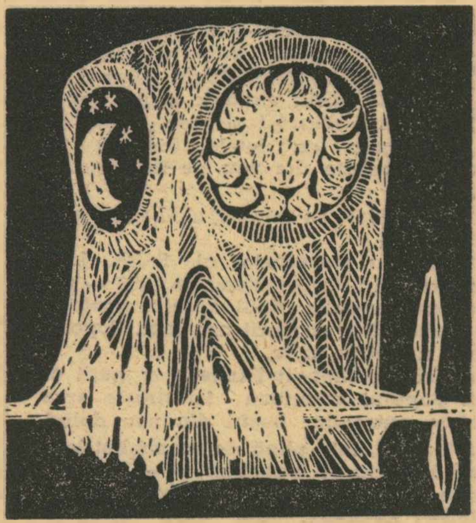
N. D. FRUNTELATĂ

Celebrii anonimi

În aceste rînduri am vrea să ne exprimăm uimirea faţă de modul în care înţelege Televiziunea să-şi informeze publicul în materie de film. Cu toţii ştim că, săptămînal, micul ecran găzduieşte două. trei filme. Acestea sînt anunţate sumar la „Avanpremieră" iar titlul lor e înserat în „Programul Radio Tv". Foarte bine. Ceea ce ne miră e însă faptul că întotdeauna Televiziunea uită să anunţe numele realizatorilor. Prezentarea se rezumă la două rînduri: „Filmul cutare, producţie a studiourilor italiene, sau franceze"... Dar cine e autorul filmului? Poporul italian? Regizorul respectiv are un nume şi acesta ar trebui neapărat anunţat, cel puţin din probitate. Uneori, cînd regizorul se numeşte Hitchcock, numele e înserat, ca o favoare, dar mai ales ca o nadă... publicistică. Alteori, sînt amintite cîteva vedete tot din raţiuni publicitare. Oscilaţii care ne derutează. E drept, majoritatea regizorilor găzduiţi de micul ecran sînt de mîna doua (asta e altă căciulă) ceea ce nu înseamnă totuşi că a-i uita deliberat nu e o jignire. Atît pentru ei cît şi pentru public, pe care nu-l socotesc chiar aşa de ignorant încît să nu se intereseze deloc cine a realizat pelicula oferită luni sau vineri. Poate procedeul redacţiei respective să aibă şi alt substrat? Cinefilul e obligat să aştepte răbdător genericul, ca să nu piardă un mare regizor posibil, iar după ce citeşte un nume mai puţin cunoscut, rămîne mai departe în faţa televizorului, nu de alta, dar tot se aşezase acolo.

Eugen PATRICHE

Responsabilitatea socială a învățămîntului universitar

DIALECTICA IDEILOR

La recenta Plenară a C.C. al P.C.R. din 22—25 aprilie 1968 au fost aprobate directivele privind dezvoltarea învățămîntului în Republica Socialistă România. Pe baza acestor directive, puțin timp după aceea, Marea Adunare Națională a votat legea învățămîntului. Ambele documente, care fixează cadrul în care va avea loc perfecționarea învățămîntului de toate gradele, sînt rezultatul unor studii elaborate de Ministerul Învățămîntului și supuse timp de multe luni celei mai largi dezbateri publice. Aceste studii au fost inițiate în urma indicațiilor forurilor superioare de partid în urmă cu aproape trei ani, pe baza directivelor celui de al IX-lea Congres al P.C.R. Este demn de semnalat faptul că în documentele acestui congres, referitoare la planul de 5 ani de dezvoltare a economiei și culturii țării noastre, se include dezvoltarea și perfecționarea învățămîntului, pentru a-l ridica pe o treaptă superioară, pentru a-l face să corespundă noii etape de desăvîrșire a construcției socialiste și a ține seama de revoluția tehnico-științifică caracteristică zilelor noastre.

Perfecționarea învățămîntului de toate gradele și îndeosebi a celui superior, atît din punctul de vedere al conținutului, al profilului pregătirii și al organizării cît și din acela al implicațiilor sociale, preocupă practic toate statele cu învățămînt dezvoltat. Ample discuții, uneori dintre cele mai controversate, au avut loc în lumea universitară începînd cu anii 1955—1960. Problemele universităților au depășit în multe țări zidurile mai mult sau mai puțin înnegrite de vremuri ale cetăților universitare, ele au devenit probleme de stat, obiect de discuții aprinse în campanii electorale, temă curentă pe mai multe coloane în ziare și reviste de mare tiraj, abstracție făcînd de ordinea de zi a multor simpozioane naționale și internaționale ale corpului profesoral sau de activitatea organizației UNESCO.

Cum se explică apariția în societatea actuală a unor probleme atît de acute în legătură cu educația tinerei generații, a atîtor probleme ale învățămîntului care cer o nouă soluționare ? De ce tiparul aplicat școlilor dinainte de cel de al doilea război mondial nu mai convine zilelor noastre ?

Este greu a da un răspuns general valabil, deoarece fiecare țară prezintă particularități și tradiții diferite, putîndu-se chiar afirma că uneori tocmai aceste tradiții au născut contradicții sau că nerespectarea unor tradiții și particularități a cauzat neajunsuri.

Un lucru este însă cert : învățămîntul a devenit cu vremea dintr-un scop în sine un factor de progres social, politic și economic de primă importanță. Responsabilitatea socială a învățămîntului a crescut considerabil. O societate oarecare, chiar cu un înalt grad de dezvoltare economică, dar fără un învățămînt modern, este sortită rămînerii în urmă în cel mai scurt timp, neputîndu-și valorifica inteligența proprie și plătind scump importul de gîndire perfecționată în mod organizat. Învățămîntul a devenit o problemă de stat. Instituțiile de învățămînt nu mai pot fi lăsate la libera decizie a unor ordine religioase sau a unor colectivități oarecare. A apărut chiar o dilemă : autonomie universitară — centralism de stat. O lărgire mai amplă a autonomiei universitare, deși cerută cu insistență în unele țări, nu poate avea loc actualmente, după aprecierea noastră, în condițiile în care statul sprijină precumpănitor învățămîntul din punct de vedere material fiind interesat să coreleze cît mai strîns programele sale economico-sociale de pregătirea cadrelor calificate necesare. Pe de altă parte, o îngrădire a autonomiei universitare la limite minime are serioase repercusiuni asupra inițiativei creatoare, dorinței de perfecționare, cointeresării spirituale și experimentului pozitiv. Rezolvarea judicioasă a acestei dileme constituie subiect de neconteniță actualitate a forurilor de stat răspunzătoare de problemele universitare.

Să o spunem direct, cheltuielile statelor pentru învățămînt sînt desigur și rezultatul unor considerații de ordin etic și social, dar în același timp și al unor concluzii legate de eficiență. A instrui omenirea înseamnă a face o investiție deosebită, a crea un potențial înalt pentru progres. După unele statistici întocmite în S.U.A. și U.R.S.S., cheltuielile pentru formarea unui cadru cu calificare superioară se recuperează în maximum zece ani prin productivitatea mult sporită corespunzătoare calificării obținute. În acest fel, în marea majoritate a țărilor dezvoltate se investește anual în ultima perioadă în învățămînt aproximativ 6 la sută din venitul național, ceea ce reprezintă un efort considerabil. În România, peste 7 la sută din bugetul de stat revine învățămîntului. Cu tot acest efort, în aproape toate țările sumele alocate dezvoltării învățămîntului sînt insuficiente față de cerințele epocii actuale. Pe bună dreptate, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al P.C.R., a atras atenția asupra înzestrării necorespunzătoare cu utilaje și aparatură a școlilor superioare din țara noastră : *„va trebui să facem eforturi în această privință și, firește, ne va costa bani. Ne va costa însă și mai mult dacă vom ține timp de cinci ani un student să învețe pe aparatură pe care n-o mai întîlnește în nici o fabrică, dacă el va învăța lucruri care practic nu-i vor folosi la nimic, alegîndu-se doar cu niște cunoștințe generale de istorie a tehnicii"*. D-sa a dat indicații concrete pentru completarea directivelor privind dezvoltarea învățămîntului cu unele măsuri concrete, precum și cu eforturile financiare necesare, pentru ca în domeniul înzestrării laboratoarelor să fie satisfăcute cerințele unui proces modern de învățămînt. Statele care nu fac eforturi financiare deosebite în domeniul învățămîntului sînt puse în fața unor dificultăți cu grave și nebănuite implicații după perioade îndelungate de timp.

Legătura *învățămînt-cercetare* științifică, veche de secole, deoarece instituțiile de învățămînt au fost din cele mai vechi timpuri foruri de creație științifică, iar știința a împins înainte învățămîntul, schimbîndu-i în permanență conținutul, capătă în ultimele decenii aspecte noi. Știința este actualmente un factor deosebit de activ al producției materiale. Asistăm la o revoluție tehnică-științifică de proporții nebănuite, care va avea fără îndoială consecințe deosebite în toate sferele de activitate economică și socială. Această revoluție își are stegarii ei — inginerii, cercetătorii, economiștii ș.a.—al căror număr este impresionant astăzi în comparație chiar cu cel de acum zece ani. Pentru formarea acestor cadre cu calificare superioară, capabile să contribuie activ la progresul rapid al tehnicii și științei, trebuie să dispui de o rețea corespunzătoare de instituții universitare. Se poate afirma că, fără un program intensiv și adecvat, permanent adaptabil, de formare de cadre superioare, nu se poate asigura un ritm ascendent producției materiale. Savanți autodidacți nu pot fi găsiți în anul 1968. Toți savanții și marii inventatori ai zilelor noastre au studii universitare. Epoca marilor inventatori autodidacți s-a încheiat odată cu Edison în primele decenii ale secolului nostru.

DEZVOLTAREA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI — IMPLICAȚII ȘI SEMNIFICAȚII

Dezvoltarea impetuoasă a științei și tehnicii a lăsat în urmă învățămîntul în unele țări sau, în cazul cel mai bun, i-a ridicat probleme foarte dificile de rezolvat. Matematica, fizica, chimia, care constituiau discipline vechi, s-au dezvoltat în mod deosebit, au spart vechile tipare și au înlocuit vechile teorii, au oferit noi metode de investigație aplicabile la noi domenii ale naturii, societății și gîndirii. Au apărut noi ramuri interdisciplinare (biochimie, biofizică, cibernetică, magnetohidrodinamică, logică matematică etc.) care nu s-au putut înscrie în planurile de învățămînt ale instituțiilor universitare de veche concepție. Noul din știință presează permanent învățămîntul în ultimele decenii, impunîndu-i noi forme mai elastice, mai ușor adaptabile, modificîndu-i conținutul. Pedagogia universitară de modă veche este asaltată de mijloacele tehnicii moderne. În fața acestei presiuni, nu totdeauna s-a găsit înțelegerea sau clarviziunea celor în drept să intervină în reforma structurilor universitare. Președintele De Gaulle a recunoscut recent în legătură cu mișcările studențești din Franța „caducitatea, neputința de a se reforma, prăbușirea, în ciuda valorii intelectuale foarte mari, a multora dintre profesori" în universitatea franceză. „Nu există nici o îndoială că această universitate trebuie reconstruită complet", a declarat D-sa în continuare. Există numeroase cadre didactice, uneori cu autoritate științifică recunoscută, care se opun reformelor în virtutea conservatorismului, a respectării tradițiilor. În alte cazuri, membri ai personalului didactic din universități și politehnici sînt în principiu cu totul de acord cu liniile directoare ale reformelor, dar se opun cu înverșunare în luarea unor măsuri concrete. De aici rezultă întîrzieri și decalaje de nedorit. *Trebuie a fi subliniată, sub aspectul de mai sus, clarviziunea conducerii noastre de partid și de stat în aprecierea noilor coordonate universitare legate de dezvoltarea impetuoasă a științei și tehnicii. Această clarviziune, concretizată în documente ca acelea recente, începe să devină realitate care insuflă perfecționări și corectări necesare vieții noastre universitare.*

O consecință cu mare răsunet în procesul de învățămînt a dezvoltării în ritm deosebit față de deceniile anterioare a științei o constituie creșterea însemnată a fondului de cunoștințe ce urmează a fi asimilat de tineretul studios. Se știe însă că asimilarea de cunoștințe în plus cere pe de o parte un răstimp mai lung, iar pe de altă parte creșterea capacității umane de asimilare. Sub ambele laturi însă posibilitățile sînt limitate sau imposibil de amplificat. În lumea universitară este un fapt unanim recunoscut și practic evident că durata pregătirii personalului cu calificare superioară este strict limitată. Nu se mai poate extinde învățămîntul pe băncile școlilor și facultăților peste totalul de 16-17 ani, fără cheltuieli exagerate și micșorarea eficienței. Capacitatea biologică medie a unei generații este o constantă universală. De aici a rezultat un impas al pregătirii universitare. Profesorii au avut tendința firească și facilă de a mări concentrația informațiilor, a introduce în același răstimp o cantitate suplimentară de cunoștințe noi în fondul tradițional de cunoștințe. De aici au rezultat o aglomerare peste puteri a studențimii, o ruptură între formele tradiționale de transmitere a cunoștințelor și masa mereu mai mare a acestor cunoștințe. S-au încercat diferite soluții și cea care își găsește o acceptare din ce în ce mai largă este aceea a „învățămîntului continuu", desfășurat nu numai pe timpul școlarizării dar și după aceea, pe toată durata activității unui specialist. În felul acesta, școala își fixează limite în transmiterea cunoștințelor, își restructurează procesul de instruire spre formarea gîndirii creatoare în mai mare măsură decît pînă în prezent și transmite parte din atribuțiile sale tradiționale unor foruri din afara școlii. Se înființează forme de pregătire postuniversitare dintre cele mai variate (de reîmprospătarea cunoștințelor, de perfecționare, de specializare etc.), se dă o pondere din ce în ce mai importantă pregătirii pentru obținerea titlurilor științifice. Întreprinderile și instituțiile își organizează forme proprii de învățămînt, se organizează pe scară largă de către întreprinderi și instituții specializarea cadrelor proprii în centre de mare autoritate științifică din țară sau străinătate. Ideea „învățămîntului continuu" și-a găsit locul cuvenit și în directivele C.C. al P.C.R. cu privire la dezvoltarea învățămîntului.

În ultimii ani, în mai toate țările dezvoltate a avut loc un adevărat „boom universitar", în sensul creșterii importante a populației universitare. Numărul studenților a atins proporții de 60—80 la 1 000 locuitori, ajungîndu-se ca în țări cu populație mijlocie să fie cuprinși în instituții universitare sute de mii de studenți. În România se numără actualmente peste 140.000 studenți și această cifră va înregistra o creștere și în anii următori. Există deci tendința ca studențimea să devină o categorie socială aparte, cu problematica ei, cu caracteristicile și cerințele ei specifice. Creșterea numărului de studenți datorită unei dezvoltări în ritm susținut a producției materiale, a ridicării generale a nivelului de cultură și civilizație evidențiază unele probleme dificile în legătură cu accesibilitatea studiilor universitare și cu finalitatea acestora. *Este un merit deosebit al reformei învățămîntului din 1948 și trebuie subliniată grija arătată de atunci încoace de conducerea de partid și de stat din țara noastră de a deschide larg porțile universităților tuturor tinerilor studioși, dornici să obțină o calificare superioară. Democratismul învățămîntului nostru (asigurarea accesului larg al tineretului la studii, înlăturarea discriminărilor rasiale și naționale, eliminarea taxelor, sprijinirea materială a aproximativ 60 la sută dintre studenți) reprezintă o realizare neprețuită a societății noastre.* În acest fel orice tînăr conștiincios și înzestrat din punct de vedere intelectual își are asigurat un loc în instituțiile de învățămînt superior. Dar nu aceasta este situația în toate țările. Numeroși tineri dornici de a studia, de a-și dezvolta talentele și înclinațiile văd închisă pentru ei calea studenției. Fiii muncitorilor și țăranilor, ai micilor funcționari nu pot face față dificultăților de ordin material impuse de frecventarea universității, iar ajutorul material pus la dispoziție de stat sau de diferite colectivități este redus. A urma un an de studiu la o universitate americană particulară recunoscută pe plan mondial, ca Harvard, Columbia, Berkeley, înseamnă o cheltuială de aproximativ 1 500—2 000 dolari pe care nu și-o pot permite decît familii cu venituri mari. Dar în S.U.A. 20 la sută din numărul total de familii cîștigă sub 3 000 dolari anual și prin urmare tinerii din aceste familii nu au practic dreptul să urmeze vreo facultate. Iată una din marile racile sociale ale celei mai bogate țări de pe pămînt și izvorul multor nemulțumiri. Creșterea populației universitare fără a se asigura de către stat o dirijare a absolvenților școlii medii către ramurile cele mai solicitate, fără o planificare a cifrelor de școlarizare, fără o prevedere științifică a necesarului de cadre pe domenii de activitate pentru un interval lung, a condus la imposibilitatea plasării în posturi corespunzătoare a absolvenților universităților în multe țări. Sistemul existent în țara noastră, aplicat de ani și ani, de a se asigura fiecărui absolvent un loc de muncă corespunzător reprezintă pentru multe alte țări un deziderat important al studențimii.

Mărirea simțitoare a numărului de studenți în ultimul deceniu și faptul că în toate țările universitatea nu este încă o instituție locală au creat condiții grele de viață studenților, siliți să trăiască în afara familiei, în centrele universitare. Asigurarea unor condiții decente de viață în aceste centre nu a fost realizată pretutindeni, ceea ce a provocat uneori protestul vehement al studențimii. *Cadre didactice și studenți străini în vizită în țara noastră au subliniat grija deosebită acordată în țara noastră condițiilor de viață ale studenților. Complexele studențești sînt o realitate cu care ne putem mîndri în cetățile noastre universitare.*

Dezvoltarea învățămîntului de toate gradele și îndeosebi a celui superior are, așadar, implicații sociale deosebite. Poate nimic nu evidențiază mai pregnant aceste implicații decît faptul că în sfera învățămîntului sînt cuprinși ca școlari și cadre didactice un sfert din populația unei țări dezvoltate. *În România școlile de toate gradele cuprind peste 4.200.000 copii și tineri educați de peste 200.000 de cadre didactice.*

Am încercat mai sus să expun, poate nu prea sistematic, unele din considerațiile care au preocupat mai mult ca sigur gîndurile celor care și-au spus cuvîntul în elaborarea și definitivarea directivelor C.C. al P.C.R. privind dezvoltarea învățămîntului.

Prof. dr. ing. Al. FRANSUA

VIETNAM: Ofensiva de primăvară a păcii

Trei ore și 50 de minute a durat cea de a șaptea ședință a convorbirilor oficiale americano-nord-vietnameze de la Paris, următoarea întîlnire fiind programată pentru miercuri 12 iunie. Ședința din 5 iunie a fost socotită de observatorii politici drept una din cele mai importante, un fel de bilanț al discuțiilor de pînă acum. După încheierea ședinței, ministrul Xuan Thuy a afirmat: **„lucrul cel mai înțelept pentru Statele Unite este să pună capăt politicii lor de agresiune și război în Vietnam, să înceteze imediat și necondiționat bombardamentele și celelalte acte de război comise împotriva R.D.V., pentru ca convorbirile despre alte probleme interesînd cele două părți să poată începe în termenul cel mai favorabil"**. În acest sens, ultimele cuvîntări ale președintelui Johnson, printre care și cea de la 4 iunie de la Glassboro, n-au adus nici un element nou, a subliniat reprezentantul vietnamez.

Și purtătorul de cuvînt al delegației vietnameze, Nguyen Thank Le, a apreciat că **„în ședința de astăzi convorbirile nu au putut realiza nici un progres"**, repetînd întrebarea pe care toată opinia publică mondială și-o pune: **„De ce nu încetează imediat aceste bombardamente?"** Cu o zi înainte de ședință, președintele Johnson declarase că America va **„menține o atitudine fermă"** în Vietnam și la Paris. Dar această fermitate e sinonimă cu continuarea escaladării războiului? Delegația vietnameză a subliniat în repetate rînduri că încetarea tuturor actelor de război împotriva R.D. Vietnam trebuie să fie o acțiune simultană și imediată, care nu poate constitui obiect de negociere. S.U.A., dimpotrivă, consideră că problema încetării bombardamentelor trebuie să fie discutată ca parte integrantă a problemelor privind Vietnamul, ceea ce a fost comentat de agențiile de presă ca o manevră de tărăgănare a convorbirilor.

În acest timp ofensiva de primăvară a forțelor patriotice s-a soldat cu succese importante. În șapte zile forțele revoluționare din Sud au scos din luptă sau au făcut prizonieri 30 000 oameni, au distrus 21 de batalioane și aproape 60 de companii, au doborît 258 avioane și elicoptere, au scos din uz 700 de vehicule militare (printre care 400 de tancuri și blindate, 30 nave — inclusiv un cargou militar de 10 000 tone).

„Nhan Dan" sublinia că, prin continuarea deliberată a actelor de război, guvernul american merge împotriva cererilor urgente și imediate de pace ale popoarelor lumii, inclusiv ale poporului american. Aceste acte dovedesc că, în ciuda numeroaselor eșecuri, S.U.A. nutresc încă iluzia unei „victorii militare".

Alături de întreaga opinie mondială, studenții și-au intensificat în aceste zile — cînd convorbirile de la Paris se află în plină desfășurare — acțiunile în favoarea păcii, a încetării agresiunii, singura soluție posibilă pentru reglementarea situației din Vietnam. La chemarea „Comitetului de mobilizare a studenților pentru a se pune capăt războiului din Vietnam" mii de tineri americani au boicotat, timp de 24 de ore, cursurile, au demonstrat la Ohio, New York — la Universitate, Colegiul de medicină Einstein, Colegiile Pace, Queens, Brooklyn, Hunter. În Australia s-au intensificat protestele împotriva noilor măsuri represive luate de autorități împotriva tinerilor care refuză să presteze serviciul militar, pentru a nu fi trimiși să lupte în Vietnam. Președintele organizației „Studenții în luptă pentru o societate democratică" de la Universitatea din Sidney, Michael Jones, a declarat că el și colegii lui sînt hotărîți să facă mai curînd închisoare decît să lupte împotriva poporului vietnamez.

ALĂTURI DE ÎNTREAGA OPINIE MONDIALĂ, AȘTEPTĂM CU ÎNCREDERE REGLEMENTAREA ÎN SPIRITUL PĂCII ȘI DREPTĂȚII A PROBLEMEI VIETNAMEZE, SPRIJININD DIN TOATE PUTERILE CAUZA LUPTEI POPORULUI VIETNAMEZ, SINGURUL ÎN MĂSURĂ SĂ-ȘI HOTĂRASCĂ VIITORUL.

Adoptarea proiectului de rezoluție privind Tratatul de nediseminare a armelor nucleare

La Națiunile Unite începutul acestei săptămîni a fost marcat prin adoptarea de către Comitetul politic al O.N.U. a proiectului de rezoluție privind Tratatul de nediseminare a armelor nucleare. Rezoluția urmează să fie supusă spre aprobarea Adunării generale a O.N.U. Explicînd votul delegației române — se știe că țara noastră se numără printre cele 92 de state care au votat în favoarea proiectului — ambasadorul NICOLAE ECOBESCU arăta că în diferitele etape ale procesului de negociere a proiectului tratatului de neproliferare a armelor nucleare multe state au avansat propuneri judicioase în scopul îmbunătățirii textului inițial prezentat de U.R.S.S. și S.U.A. la Geneva.

Ca urmare, fiecare variantă nouă a proiectului de tratat a marcat un anumit grad de ameliorare. Toate acestea, a declarat vorbitorul, au vădit preocuparea statelor de a contribui la elaborarea unui tratat de neproliferare eficient și echitabil, conform intereselor comunității internaționale.

Într-adevăr, în proiectul de tratat au fost înscrise clauze care zăgăzuiesc înarmarea atomică a altor state. În același timp, ca rezultat al eforturilor depuse de numeroase țări, printre care și România, în tratat au fost incluse prevederi care consacră angajamentul părților — și înainte de toate obligația puterilor nucleare — de a purta negocieri asupra unor măsuri eficace relative la încetarea cursei înarmărilor nucleare la o dată apropiată, la dezarmarea nucleară și la tratatul de dezarmare generală și totală.

Considerăm că în conformitate cu prevederile rezoluției pe care am votat-o — a spus în această ordine de idei reprezentantul român — Comitetul celor 18 state de la Geneva va trebui să se angajeze cu toată hotărîrea și răspunderea, în sesiunile sale viitoare, în tratative minuțioase privind înfăptuirea unor pași pe linia dezarmării, a reducerii încordării internaționale și a întăririi colaborării dintre state.

În această direcție un rol deosebit de important îl vor juca conferințele periodice ca mijloc de verificare colectivă a modului în care se îndeplinesc obligațiile asumate de părțile la tratat. În legătură cu chestiunea garanțiilor de securitate pentru statele nenucleare, alături de multe alte state, România a acordat și acordă o mare însemnătate rezolvării pozitive a acestei probleme ce preocupă în cel mai înalt grad țările neposesoare de arme atomice, care prin tratatul de neproliferare se angajează să nu producă și să nu dobîndească asemenea arme. Ca rezultat al acestor îndreptățite cerințe, în tratat s-a inserat a clauză ce reafirmă obligația fundamentală a statelor, consfințită în Carta O.N.U., de a se abține în relațiile lor internaționale de la amenințarea cu forța sau folosirea ei împotriva integrității teritoriale sau independenței politice a oricărui stat sau în orice alt mod incompatibil cu țelurile O.N.U. Este vorba, desigur, de un prim pas în întîmpinarea dezideratelor legitime ale statelor nenucleare și care reafirmă necesitatea de a se depune noi stăruințe în direcția soluționării complete a problemei garanțiilor de securitate. În sfîrșit, în legătură cu importanța particulară pe care numeroase state o acordă asigurării prin tratat a dreptului inalienabil al tuturor părților de a dezvolta nestingherit cercetarea, producția și folosirea pașnică a energiei nucleare, de a avea acces la informațiile și realizările științei și tehnologiei atomului, precum și de a participa la cel mai larg schimb de echipament și materiale nucleare, dispozițiile în materie din tratat și din rezoluție se înscriu pe linia preocupărilor justificate ale țărilor nedeținătoare de arme atomice de a putea beneficia din plin de potențele civile al energiei nucleare.

Viitoarei conferințe a statelor nenucleare îi revine un rol deosebit de important în găsirea celor mai potrivite modalități de aplicare practică a stipulațiilor din tratat privind accesul larg al acestor țări la progresele erei atomice.

Socotim oportun să evocăm la capătul acestor note finalul intervenției delegatului român. „Votul în favoarea proiectului de rezoluție — arăta NICOLAE ECOBESCU — reflectă dorința noastră nestrămutată de a se pune neîntîrziat capăt cursei înarmărilor nucleare, de a se întreprinde noi pași concreți în direcția dezarmării, el exprimă speranța că acest important acord va fi urmat, fără întîrziere, de alte măsuri eficiente îndreptate spre lichidarea pericolului nuclear, către realizarea dezarmării generale."

jurnal într-o vară fierbinte

Soarele a orbit — în țara lui Whitman, corbul tragic a țipat din lumea poetului Edgar Allan Poe.

Ce tristă viață a unui popor care abia își șterge lacrimile, pentru ca fețele lor să fie a doua zi brăzdate din nou de fierbințeală și ură...

Un cor de suflete se revoltă, zîmbetul piere, oamenii strigă.

Cel mai tînăr președinte al S.U.A., John Kennedy, a fost ucis în noiembrie 1963 — poporul a fost în doliu. Anul acesta, pastorul Martin Luther King a murit asasinat. Poporul american a fost în doliu.

Zilele acestea, Robert Kennedy a murit asasinat. Poporul american își tîrăște spre mormintele oamenilor iluștri din nou doliul.

Din fotografii, fața plină de un zîmbet larg iradiază bucuria și sinceritatea — această fotografie înseamnă pentru poporul american Robert Kennedy. Cel care criticase războiul din Vietnam, discriminările rasiale și sărăcia și dorea să se aplice măsuri grabnice împotriva acestor stări grave, e mort.

Oamenilor le-a plăcut dintotdeauna lumina și Robert Kennedy era așteptat ca o adevărată lumină. Vocile se aud pe străzi — casele au guri cu care vorbesc, mașinile, școlile și universitățile.

Vara care ar fi trebuit să-i asigure lui R. Kennedy triumful vederilor sale democratice i-a adus moartea.

În timp ce oamenii plîng, președintele Johnson a **creat** o comisie care **va** examina „fenomenul tragic".

America strigă:

„Asasinatul politic în întreaga sa oroare a rănit din nou conștiința poporului american" („New York Times").

Oamenii merg cu capetele plecate. Zîmbetul lui R. Kennedy pătrunsese în inimile lor. Un copil răspunde la o întrebare: **„Eu cred că există cineva care vrea să ucidă pe toți oamenii buni".**

Oare a putut spune cineva niște vorbe mai pline de umanitate și filozofie decît acest copil, care pentru a treia oară poartă în suflet doliul unui popor întreg rănit?

„America este profund bolnavă... nebunie!... totul este nebunie. Trebuie făcut ceva pentru ca asemenea tragedie să nu se mai repete" (Un locuitor din Harlem — n. n.)

Azi, America își devoră propriile ei lumini.

Dumitru M. ION

Robert Kennedy discutînd cu Alfred Pilsmore, unul din șefii indienilor din rezervația Sioux de la Pine Ridge (Dakota de Sud), în timpul recentei campanii electorale

„Ideile n-au lipsit niciodată"

CONVORBIRE CU KENNETH MURCOTT — MEMBRU ÎN COMITETUL STUDENȚILOR ÎN ARTE DIN ANGLIA, REPREZENTANT AL REVISTELOR „POLYTEC" ȘI „NEWSPACK" DE LA OXFORD

„Presa studențească britanică e mai mult oglinda societății care va fi decît a celei care este". Cu această frază și-a început intervenția, la seminarul de la Bratislava, reprezentantul Marii Britanii, Kenneth MURCOTT. În discuțiile pe care le-am avut ulterior cu el, ca și cu celălalt tînăr ziarist de la Oxford, Leslie HELLYER, afirmația a căpătat nuanțe. „La noi, preciza „Ken" trebuie făcută o distincție între putere și autoritate. Studenții, în Anglia, au mult mai puțină influență, sînt mult mai puțin luați în considerație în comparație cu sindicatele muncitorești, de pildă. Autoritățile engleze nu iubesc studenții, ele spun : rostul studenților e să învețe și să tacă. De aceea, chiar dacă avem putere, autoritatea ne lipsește".

Presa studențească propriu-zisă din Anglia deci — exceptînd anumite publicații editate de autorități pentru studenți — se reduce la existența revistelor locale ale universităților sau colegiilor tehnice, finanțate prin cotizații și cu ajutorul diverselor organizații studențești. Există, de asemenea, acorduri între reviste și asociații privind lichidarea de către acestea din urmă a deficitului bănesc, la sfîrșitul anului, atunci cînd e cazul. Și este.

Au existat și încercări de a impune un serviciu de presă studențesc pe scară națională, dar ele au eșuat din lipsă de bani și de... entuziasm. Un magazin ca „ISIS", de interes general, nu reușește, întotdeauna, să apară în condiții bune, mai ales datorită fluctuației colaboratorilor, nesiguranței din colegiile de redactare. „Polytec", tipărit de studenții de la Colegiul de tehnologie din Oxford în numai 400 de exemplare (tot problema bugetului...), e singura revistă care rezistă. Profilul „Polytec"-ului e oarecum anarhic conceput : două pagini dedicate femeilor, cu un mare număr de rețete culinare (!), o amplă anchetă sociologică propunînd un studiu al problematicii sentimentale, pagini de artă cu articole de tipul „Reflectă teatrul de azi generația sa ?", sport — într-un număr, pentru ca alt număr să fie dedicat în întregime problemelor politice și sociale, discuției sistemului de presalarii (grants) și „Ambiguității în artă".

Recent, o experiență de răspîndire redusă a încercat să verifice valoarea șocului vizual în presa studențească. A apărut astfel „Newspack", o revistă tipărită pe foi volante, în care conținutul nu avea importanță (foile cuprindeau „informații, sport, minciuni, glume, dezbateri, manifeste"), numărul paginilor era nelimitat (de la 2 la infinit), dar difuzarea era pe primul plan. Primul număr a fost strîns într-o anvelopă de culoare galbenă, al doilea într-un sul ; „Newspack 3" se difuza într-un plic trapezoidal de culoare verde, „4" într-o pungă de plastic închisă cu un... chibrit ș.a.m.d

Kenneth Murcott și coperta uneia din revistele despre care ne vorbește

Presa pentru studenți, presa studenților deci, se caracterizează printr-o mare putere de mobilitate și adaptare, e dinamică sau trebuie să fie astfel, continua Ken Murcott. Modul cum exprimăm ideile noastre e la fel de important ca ideile înseși. Și acest mod de expresie tinde să se caracterizeze prin tinerețe, prin fantezie. Ziaristica nu prea e luată în serios de studenții englezi. Din cauza sistemului de „grants", ultimii trei ani ai studenției sînt un fel de cursă de fond , în care sînt atîtea înghesuite, încît nu-ți mai poți consuma timpul cu alte lucruri, cum ar fi colaborarea gazetărească. Fluctuațiile din redacții împiedică dezvoltarea, împlinirea profilului, realizarea deplină a unei publicații studențești.

Avem nevoie, spunea Ken Murcott, de un serviciu de presă studențesc, sigur, independent. Pînă atunci, improvizăm. Așa cum a făcut o redacție, inaugurînd un serviciu telefonic numit „Factorul X". Prin telefon, știrile se colectau mai repede, deși în pripă, avantajul cel mare era însă costul ieftin. Dincolo de asemenea greutăți, entuziasmul și ideile rămîn. Ele n-au lipsit niciodată.

E. P.

SOFIA '68

● Muzica, dansul, cîntecul au fost de veacuri o punte de legătură între oameni, un simbol al prieteniei. Festivalul mondial al tineretului și studenților de la Sofia va acorda muzicii un loc de cinste. Dansuri și cîntece originale, cu tematică de tineret, vor fi lansate la Sofia, declară artistul emerit Petr Stupel, redactorul-șef al secției muzicale de la Televiziunea bulgară. Comisia de muzică de estradă și dans a C.C. al U.T.C.D., în colaborare cu Radio-televiziunea, casa de discuri „Balkanton" și „Editura muzicală", și-a început pregătirile de acum 5 luni. Melodii noi au fost scrise special pentru festival de compozitori ca Atanas Boiadgiev, Boris Karadincev, Alexandr Iosifov. La ele se adaugă numeroase lucrări aparținînd unor tineri, mulți neprofesioniști, ca de exemplu cercului de creație muzicală de la Casa Studenților din Sofia.

Multe din noile compoziții, dansuri și cîntece vor fi prezentate în avanpremieră de redacția festivalului de la Televiziune, la 16 iunie.

● În cinstea festivalului, la Budapesta s-a organizat o expoziție de fotografii artistice la care au fost expuse 131 lucrări aparținînd unui număr de 66 tineri fotografi amatori.

MAPAMOND STUDENȚESC

● **La 20 mai Aliki Papadomichelaki, studentă de origine greacă la Școala superioară economică din Praga, a început o grevă a foamei pe timp nelimitat, în fața Ambasadei Greciei. Ea protestează astfel împotriva măsurilor antidemocratice ale guvernului grec și a existenței prizonierilor politici în Grecia. Alți doi studenți, un ceh, Iwo Sedlak, și un brazilian, Jorge Massera, i s-au alăturat a doua zi. Mama studentei, Dionissiya Papadomichelaki, președinta Asociației femeilor democrate din Grecia, fusese arestată cu zece luni în urmă și închisă într-un lagăr din insula Yaros.**

● **O adevărată senzație a produs știrea publicată de revista studenților din Stockholm, „Gaudeamus", privind decizia Convenției studenților din Stockholm de a trimite 10.000 coroane suedeze organizației studenților greci, aflată în exil la Paris.**

● **Lupta studenților și cercurilor largi ale opiniei publice din Venezuela pentru anularea măsurilor represive luate împotriva unor conducători ai organizațiilor studențești din țară s-a soldat cu un prim succes. După ce a stat întemnițat timp de patru ani în închisoarea militară San Carlos, fostul președinte al Federației centrelor universitare din Venezuela, Freddy Munoz, a fost pus în libertate. Decretul guvernamental îi interzice lui Munoz să mai rămînă în Venezuela.**

Freddy Munoz și alți conducători ai Federației centrelor universitare din Venezuela au fost arestați și condamnați la închisoare pentru participarea lor la demonstrațiile antiguvernamentale ce au avut loc în această țară.

● **UNIVERSIDAD CENTRAL, săptămînalul studenților de la Universitatea din capitala Venezuelei, Caracas, prezintă cu lux de amănunte solemnitatea alegerii Reginei Universității în persoana studentei Rosvely Negrin, aleasă din reprezentantele celor 12 facultăți. Interesant este faptul că alegerea și „încoronarea" reginei le face un juriu condus de rectorul universității, în timpul unei mari festivități desfășurate în Aula Magna. Pe timp de un an ea are un cuvînt greu de spus în problemele studențești. Deja, din primele declarații, Rosvely s-a declarat partizana luptei pentru autonomie universitară, afirmînd că va milita în favoarea construirii unui nou edificiu al Facultății de biologie, unde este studentă în anul I.**

Actori români peste hotare

Eugen Missirliu — o glorie a filmului mut

„Genica Missirio este un tînăr român care a luat cu asalt cinematograful. Jocul său sobru și de o perfectă eleganță a atras atenția cîtorva cineaști“, menționa în 1921 cunoscuta revistă „CINÉA“ a lui Louis Delluc.

Se întîmpla la numai doi ani de la venirea la Paris a craioveanului *Eugen Missirliu* — pe numele său adevărat.

Pelicula „Aripi deschise“ („Les ailes s'ouvrent“, după o nuvelă de Alfred de Musset) în care susține rolul unui prinț antipatic și felon, alături de frumoasa actriță Gina Palerme, îl consacră și devine astfel cel mai sărbătorit june-prim al metropolei. „Madame Jalebert și Carol Brown sînt drăguțe. Martel, Finaly și Missirio sînt excelenți. Ei sînt aceia care restabilesc echilibrul ansamblului“, nota la 30 iunie ziarul „Le journal“ despre filmul lui Fresney.

Anul 1922 îl situează pe Genica Missirio în fruntea celor mai buni actori ai filmului francez Palmaresul stabilit de publicația „Cinéa Ciné“ ne arată că 80 la sută din cititorii intervievați îl preferă pe

Missirio lui Douglas Fairbanks, lui Rudolf Valentino.

Consacrarea definitivă i-o aduce însă dificilul rol al lui Aristo din Vidocq, peliculă de factură polițistă a lui Jean Kemm (scenariul Arthur Bernède — 1923). Actorii René Navarre, Elmire Vauthier, Dolly Davis îi dădeau replica în acest grandios monument al cineromanului epocii.

Muncind enorm, retribuit cu sume derizorii, obosit de gloria care îi atîrna greu pe umeri. Missirio este hotărît în 1923 să părăsească definitiv platoul de filmare. O perioadă incertă. doi ani încheiați de absență din cinematografie și, în sfîrșit, reapariția în 1924 în emoționanta dramă „L'Affiche“, măiastra operă cinematografică a lui Jean Epstein. „Masca romantică a lui Genica Missirio se pretează admirabil interpretării rolului tînărului Richard pe care-l duce la bun sfîrșit cu farmec și mult tact în strălucita companie a Nathaliei Lissenko și a lui Camille Bardon“, se exprima criticul L. Alexandre în „Le courrier cinematographique“ în martie 1925.

Pînă în anul 1928 este interpretul unor roluri din filme comerciale, de melodramă. Ultimul său mare rol se dovedește a fi cel al căpitanului Murat din magnifica peliculă mută a lui Gance, în care reușita se datora în parte măiestriei și forței de creație a acestui mare cineast. Și totuși caracterul multora din filmele în care a evoluat — deși i-a adus simpatia a milioane de cinefili din întreaga lume — l-a împiedicat pe actorul român să treacă dincolo de imaginea unei vedete de paradă. Anul 1930 marchează sfîrșitul acestui început de carieră strălucită. Încă o stea care a luminat vremelnic în constelația filmului...

„Nu mai călătoriți cu avionul!“

Transporturile aeriene de călători beneficiază, în toate țările, de un mare avantaj: existența, în schemă, a stewardeselor. Datorită lor, în primul rînd (așa s-a constatat în urma unei anchete), călătorii se declară mulțumiți de calitatea zborului, deseori trimițînd și scrisori companiilor aeriene respective. Piloții, deși e pa-

radoxal, sînt lăsați pe planul al doilea.

Din păcate, stewardesele constituie pentru companii și o... calamitate. Fiind alese, în urma unui riguros concurs, dintre fetele cele mai drăguțe, mai amabile și nu o dată dintre cele cu o vastă cultură generală, ele nu rămîn prea mult în serviciu, fiind cerute în căsătorie de diverși pasageri. S-a calculat că după un an se căsătoresc, în general, 25 la sută din stewardese, după doi ani — 40 la sută, după trei ani — 38 la sută, după patru — 15 la sută, după cinci — 10 la sută. „Fetele astea sînt o veșnică și prea puternică ispită pentru fiecare dintre noi — s-a destăinuit nu de mult un pasager englez, celibatar. Pur și simplu atentează la libertatea desăvîrșită a bărbatului“. Ceea ce se impune în urma acestei declarații ar fi, pare-se, să... nu mai călătorim cu avionul.

Ambalajul secolului!

Vreți să serviți o găină „proaspătă“, friptă după... cîțiva ani de la prepararea ei? Doriți să consumați la fel de

proaspete fructe de la Ecuator, dumneavoastră fiind la Pol? N-aveți decît să cereți să vi se împacheteze produsele în... foițe de aluminiu, după ce, firește, au fost în prealabil sterilizate. Metoda, dovedindu-se dintre cele mai bune, poate fi aplicată unei game largi de produse culinare, atît de origine animală cît și vegetală. În plus, în Elveția, țara acestei invenții, se „împachetează“ în aluminiu și... berea.

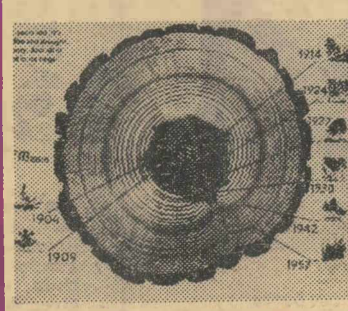
S-a constatat că acest metal economic și foarte ușor maleabil are darul de a nu altera bucatele, putînd fi, în anumite condiții, aproape la fel de dur ca oțelul, cu o conductibilitate egalînd-o pe a cuprului. În plus, e și... frumos. Peste cîtva timp e posibil ca școlarii să scoată în pauza mare, din ghiozdan, un sandviș împachetat în aluminiu chiar de mîinile străbunicii.

Biografie în lemn

Specialiștii susțin că pot calcula cu precizie vîrsta unui copac după numărul de cercuri concentrice din secțiunea lui transversală, fiecărui an corespunzîndu-i un „inel“ de materie lemnoasă.

În Statele Unite s-a reușit de curînd, pe baza unui studiu atent al conformației, culorii și frecvenței acestor inele, să se „citească“ biografia completă a copacului și, mai mult chiar, să se reconstituie condițiile climatice, ca și diversele calamități cărora le-a supraviețuit. Operațiunea e cît se poate de simplă și vă invităm s-o urmăriți.

Trunchiul din fotografie a fost al unui pin doborît la vîrsta de 62 de ani. În 1904 pinul s-a „născut“; din 1909 crește repede, avînd umezeală și soare mult primăvara și vara, inelele fiind relativ largi; după alți 6 ani, un copac vecin s-a prăbușit peste trunchiul său firav, îndoindu-l, iar inelele s-au alungit și ele; în 1924 era din nou drept, povara fiindu-i înlăturată, însă copacii din jur îi „furau“ apa și lumina cu coroanele și rădăcinile lor mult

mai bogate. Inelele sînt foarte subțiri și strînse; în 1927 pădurea a fost rărită de copacii mari, și pinul începe să-și lărgească inelele, pentru ca în toiul creșterii să aibă loc, în 1930, un incendiu, din care izbutește să scape doar cu arsuri; inelele foarte dese și subțiri din jurul anului 1942 se datoresc unei veri uscate, urmată de o alta, identică, iar cele la fel de subțiri din 1957 au drept cauză invazia probabilă a unor dăunători, omizi sau gîndaci specifici. În 1966, securea a pus capăt acestei interesante vieți a lemnului...

Donatello face senzație

La FORTEZZA DA BASSO — Florența se restaurează operele de artă care au suferit de pe urma marilor inundații din 1966. De curînd, restauratorii au descoperit sculptura în lemn intitulată „MADDALENA“, operă semnată de Donatello. Dr. UMBERTO BALDINI, conducătorul operațiilor de restaurare, a declarat: „Descoperirea coloritului original al lui Donatello compensează aproape pierderea „Crucifixului“ lui CIMABUE, una din cele mai mari pierderi provocate de dezastrul din noiembrie 1966. Acum, cînd această operă este aproape pe deplin restaurată, putem vedea adevărata sa frumusețe și semnificație“.

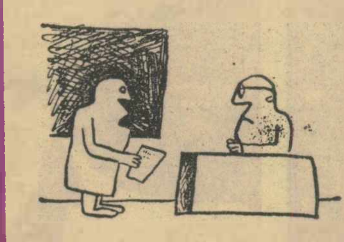
La lucrările de la Florența participă 80 de experți și restauratori de artă din Italia, Anglia, Statele Unite, Uniunea Sovietică, Franța, Polonia și România. Cele mai multe opere de artă aflate în lucru vor fi trimise bisericilor și muzeelor pînă în 1971. Pînă acum au fost restaurați 2000 de metri pătrați de frescă.

Miracolele dicumarolului

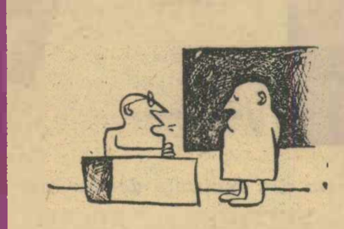
Psihiatrul dr. ARTHUR WALSH de la Universitatea din Pittsburgh (S.U.A.) a declarat recent că a găsit un mod de a opri una din cele mai comune urmări ale bătrîneții: pierderea simțurilor. Timp de patru ani el a experimentat medicamente anticoagulante asupra a 30 de pacienți de vîrstă variind între 56 și 83 de ani. Simțurile aproape atrofiate ale bolnavilor au fost aproape complet repuse în acțiune. Dr. Walsh a citat cazul unei bătrîne de 66 de ani care în decurs de trei ani își pierduse capacitatea de a-și controla funcțiunile corpului; după numai 5 săptămîni de tratament cu anticoagulanți s-a constatat o accentuată revitalizare a funcțiilor organismului, bolnava putînd chiar să deretice prin casă.

Dr. Walsh atrage atenția asupra a două elemente: folosirea neatentă a DICUMAROLULUI poate provoca hemoragii; pe de altă parte, tratamentul trebuie început din timp, întrucît „medicamentul nu poate săvîrși, totuși, miracole.“

Cinci caricaturi de Dogar-MARINESCU

— Tovarăše profesor, pot să încep cu primul subiect?

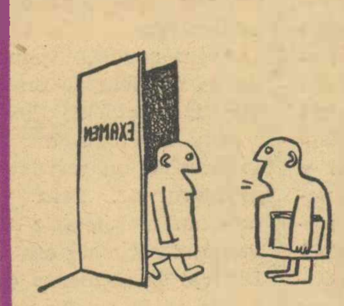

— Poți să-mi spui cum se obține polistirenul expandat?
— Prin virament!!

— Regret, dar dumneata ești total p-afară!

— Ce-ai făcut?
— L-am dat!

Din nou „The Rolling Stones“

De curînd „zeii microfonului“, formația „THE ROLLING STONES“, au reapărut pe scenele engleze. La unul dintre concerte, MICK JAGGER a cîntat timp de 20 de minute marele său succes „I CAN'T GET NO SATISFACTION“, provocînd în sală un adevărat delir. Ultimul lor disc este intitulat „JUMPING JACK FLASH“, pentru obținerea căruia s-au dat adevărate lupte de stradă. În ciuda marilor lor succese, specialiștii consideră că „The Rolling Stones“ sînt, din punct de vedere al tehnicii interpretative, mult în urma Beatlesilor, cei mai de seamă și mai „rafinați“ rivali ai lor. Se susține că instrumentația lor este primitivă și că nu s-a dezvoltat aproape deloc de la prima lor apariție. De aceea se mai spune că noul lor disc s-ar putea să nu fie o realizare artistică de primă clasă, dar el marchează intrarea în scenă a unei „forțe sociale“ de mare calibru.

„Ca fulgu-n zbor“...

...este noul automobil fabricat de firma „FARBENFABRIKEN BAYER“ din Republica Federală a Germaniei. De la șasiu și pînă la unele părți ale motorului, BMW 2000 este fabricat din... material plastic. Trei automobile-prototip au făcut turul Statelor Unite pentru „a se prezenta“ viitorilor cumpărători, iar luna aceasta ele vor fi studiate de către experții și publicul englez. Dar nu numai atît. Unele firme britanice au început și ele să folosească materialele plastice în construcția automobilelor, iar firma franceză Citroen va introduce pe benzile de asamblare o mașină utilitară din material plastic. Experții susțin că „viitorul este al lor“, deoarece costul producerii echipamentului este relativ mic, greutatea întregului automobil este redusă cu o treime, ceea ce va permite micșorarea cheltuielilor de funcționare și prelungirea vieții vehiculului.

Silabisire

ORIZONTAL: 1) Regulă a împărțirii. 2) Dusă de dinapoi — Cetatea celor 7. 3) Diminutiv feminin — Negație — Nu-s dese. 4) Semn de mirare! — Măsuri prețioase — Înainte de H. 5) E dispusă — Vin de la

1	2	3	4	5	6	7
2			■			■
3		■		■		
4	■				■	
5			■			
6				■		
7			■			

mare. 6) Bine crescută — Se spune la urmă 7) Vechi felinare grecești — Izbire

VERTICAL: 1) Nume mici — Subsol! 2) Prinsă-n laț — A da cu bobi. 3) Nume feminin — Hipism 4) De două ori — Aparat sportiv — Sunet de trompetă 5) Fire de siguranță — Se dă la școală — Pe el, Grivei! 6) Raiul vacanțelor — A pune sus. 7) Început de declarație — Un fel de refacere.

Toma MICHINICI

ADMITEREA
ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR

Noua Lege a învățămîntului situează țara noastră printre cele mai înaintate din punct de vedere al instruirii tineretului. Prelungirea duratei de școlarizare de la 11 la 12 ani va duce la pregătirea temeinică a absolvenților pentru intrarea în institutele de învățămînt superior sau încadrarea în producție. An de an se remarcă mărirea cifrei de școlarizare pentru toate facultățile și institutele paralel cu o afluență crescută de candidați. Au mai rămas puține zile pînă la începerea examenelor de admitere în învățămîntul superior, care se va desfășura între 5—15 iulie (cursuri de zi și serale).

În cadrul facultăților cu mai multe secții înscrierea la concurs și organizarea acestuia se fac pe secții de specialitate. După concurs nu se admite trecerea de la o secție la alta, media finală fiind valabilă numai în cadrul clasificării la secția de specialitate pentru care candidatul a optat de la înscriere. La facultățile de matematică-mecanică, fizică și chimie din cadrul universității, examenul nu are loc pe secții de specialitate.

Referitor la această problemă, tovarășul decan al Facultății de electronică, Vasile Cătuneanu, a spus următoarele : Consider că ținerea examenului de admitere pe secții de specialitate **nu este eficientă.** Există, în primul rînd, secții mai cunoscute și secții mai puțin cunoscute. La cele mai cunoscute, cum ar fi în facultatea noastră — electronica industrială, ingineri fizicieni, radiotehnică — se constată încă din primele zile o avalanșă de candidați, iar la cele mai noi sau mai puțin cunoscute — centralizări-semnalizări feroviare, comunicații telefono-telegrafice — se înscriu cei care au urmărit pînă în ultima zi o secție cu un număr mic de candidați. Or, din imposibilitatea trecerii de la o secție la alta, sînt candidați cu medii mari neadmiși la o secție cu o concurență mare și alții admiși cu o medie scăzută la cele cu o concurență redusă. Noi pregătim cadre și într-o perspectivă de 5—10 ani cînd, de exemplu, centralele telefonice vor fi complet automatizate pe baze electronice. Deci perspectiva care se deschide în fața absolvenților acestor secții mai puțin știute este deosebit de atrăgătoare.

Între 29 iunie și 3 iulie se desfășoară concursul de admitere, prima etapă eliminatorie (PROBA DE APTITUDINI) pentru institutele de teatru, conservatoare, Institutul de arhitectură. Pentru Facultatea de arhitectură proba scrisă de matematică nu este eliminatorie.

— Prin această probă de aptitudini se urmărește „bossa" viitorului arhitect, înclinațiile sale, ne spune tovarășul profesor Adrian Gheorghiu, șeful catedrei de Modelaj de la Institutul de arhitectură. În liceu nu există discipline care să se ocupe de desen arhitectural. De aceea, prin proba scrisă de desen arhitectural, care constă din executarea unei clădiri, a unui obiect, din plasarea lui în spațiu, din reglementarea proporțiilor și cantităților de materiale, se urmărește descoperirea interesului și înclinațiilor candidatului către această „știință socială", cum putem numi, pe bună dreptate, arhitectura. În ceea ce privește matematica, **cred că ar fi chiar necesară repunerea ei în drepturi pentru facultatea noastră. Fără o formație matematică solidă nu se poate concepe arhitectura modernă. În mod deosebit, geometria descriptivă, acest „alfabet al reprezentării", nu poate fi în nici un caz despărțită de desen.** Din această cauză trebuie acordată o atenție deosebită în liceu, în special pentru secția reală, orelor de desen tehnic.

Prin adunarea notelor obținute la toate probele (scrise, orale și practice) și împărțirea rezultatului obținut la numărul acestor probe se obține media finală a concursului de admitere.

Anul acesta nu se mai adună la media finală media de la examenul de bacalaureat. Pentru concursul din iulie, media minimă de admitere în facultate este de 6.

Adresîndu-ne tovarășului Alexe Popescu, prorector al Facultății de chimie, referitor la aceasta ne-a spus : „În privința unei selecții cît mai riguroase care se impune în mod deosebit anul acesta, întrucît nu avem candidați care au terminat cursurile de zi, măsura privind admiterea numai pînă la media 6 este necesară și utilă. Ca o trăsătură generală, se observă că absolvenții care au întrerupt cursul normal al studiului intrînd în facultate, după o întrerupere de un an sau mai mulți, dau rezultate nesatisfăcătoare. Deși presupunem că anul acesta va fi un număr mai mic de candidați, selecția va fi la fel de riguroasă. În cazul în care nu se va acoperi numărul de locuri existent din prima sesiune se va ține și a doua sesiune de examene pentru admitere".

Se pot înscrie la concurs absolvenți cu diplomă de bacalaureat (sau maturitate) ai liceelor (școli medii de cultură generală) ; absolvenți cu examen de diplomă ai școlilor medii tehnice (care au funcționat după 1948) și ai școlilor tehnice cu durată de patru ani (care au funcționat în perioada 1955—1962); absolvenți, cu diplomă de bacalaureat, ai fostelor licee teoretice, industriale sau comerciale, precum și absolvenții cu diplomă (certificat) ai altor școli, care au fost echivalate de Ministerul Învățămîntului cu liceul, cu dreptul de a continua studiile în învățămîntul superior.

CONFI-DENTE

„Complexații" se „completează"

Pasionanta discuție din cadrul „Confidențelor" pe care noi o consideram închisă se continuă încă, convingîndu-ne o dată în plus de utilitatea dezbaterii unor probleme considerate strict intime. Puncte de vedere s-au exprimat destul de multe asupra complexărilor și „complexaților". Cele două scrisori din care reproducem unele pasaje ne semnalează mai ales succese ale terapeuticii folosite contra complexării. Acesta este și motivul pentru care revenim pentru a contribui și pe această cale la fortificarea morală a celor care dau vamă „stărilor ciudate", cum le numea un mare scriitor.

În pauza unui curs am solicitat pentru o completare caietul unei colege de care nu mă lega pînă atunci altceva decît salutul zilnic și cîteva fraze politicoase împărtășite foarte rar. După cuvenita completare, fără o intenție evidentă, îl răsfoiam la întîmplare. Am dat peste un lung comentariu despre băieți, felul lor de a se comporta, ce cred ei despre fete. Deși o indiscreție din parte-mi, am persistat în a citi totul, poate tocmai din cauza manierei oarecum originale, în felul cum această fată vedea băieții în general. Evident că erau făcute și aprecieri eronate, specifice unor oameni cu totul ipocriți, josnici. Aceasta m-a făcut să intervin în a-i schimba părerile. Cugetam astfel la cele scrise, le confruntam cu realitatea, cînd am fost descoperit de colega în cauză inopinat. Mă simțeam vinovat pentru grosolănia pe care o înfăptuisem, intrînd în intimitatea unei fete și pentru faptul că o supărasem, se părea, irevocabil. *Pentru a doua oară m-am simțit și mai obligat de a mă explica și de a-i explica atît gestul cît și opinia mea despre cele scrise. I-am vorbit deschis și discret (ținînd cont de firea ei închisă), i-am arătat că nu are de ce se feri de un om pe care cît de cît îl cunoaște. Ca încheiere mi-am arătat dorința de a ne completa reciproc părerile despre băieți și fete din perspectiva firească a fiecăruia, mai competent în domeniul lui să facă aprecierile cele mai juste. Mina posacă pe care o păstra, se pare cu îndîrjire, a lăsat locul unui surîs sincer, al înțelegerii, i-aș spune eu. Am răsuflat ușurat, dîndu-mi seama că un suflet pînă atunci închis tuturor acelora pe care îi cunoșteam eu cel puțin, mi se deschidea mie încrezător și atunci, cînd nu m-aș fi așteptat să fiu, precum luptătorul care flutură sus, pe redută, steagul învingătorilor, cîștigasem un om, cu atît mai mult o fată ! Era o victorie, cel puțin pentru mine. M-am ținut de făgăduială și cu primul prilej ivit ne-am întreținut într-o lungă conversație, după care orice umbră de circumspecție în asemenea probleme dispăruse, lăsînd locul unei prietenii sincere, dezinteresate.*

— O victorie? Incontestabil!

— O metodă? Cred că nu, numai un procedeu, un fel de a aborda colegul de lîngă tine.

— Efectul? Un prieten cîștigat care îndepărtează umbra izolării.

★

Am avut un „complex" să zic așa de solitudine: am căutat ceva, mai bine zis o prietenă, care să mă înțeleagă, să-mi destăinuiască problemele care o frămîntă.

Am căutat destul de mult. Iată însă că am găsit. O cheamă Sanda și e studentă. Nu știu dacă-l iubește numai sau și pe Beethoven, dacă doarme 8 sau 11 ore, dar știu că nu-i place inerția. Caută să discute aceleași probleme pe care le doream și eu discutate. Poate am început să fiu prea personal, prea concentrat, nu mă încadrez în tematica disputei la masa rotundă...

Să încerc atunci să discut la aceeași masă cu colegul F. Cristian din București, care într-una din „confidențele" publicate vorbește despre durerea aproape fizică a solitudinii bărbătești. O discuție despre prietenie e o problemă mai delicată. Nu țin să iau neapărat partea fetelor. Am în acest sens o concluzie care nu mi-a fost infirmată încă. Aș vrea să spun că pentru o fată e mai greu să găsească un prieten adevărat. Să nu se supere pe mine băieții, dar fetele sînt totdeauna mai delicate ; nu toate însă. M-aș baza sau nu pe teoria matematică atunci cînd aș spune că e mai greu să găsești un băiat bun, decît o fată?!

Toată considerația pentru ultimele cuvinte ale „omului fără complexe"!

Sînt curios dacă el nu a avut ocazia să se întrebe într-o împrejurare „ce fac acum ?" A fost între o continuă muncă și distracție ? Cred că din dorința de a arăta că trebuie să te miști, să trăiești intens, a început să intre în complexul de superioritate față de cei cărora le este frică de mișcare, căci nu știu să pășească, mai bine zis nu doresc să greșească primul pas care i-ar duce la dezastru psihologic. Totuși, sensul unic este înainte. Trebuie deci să pășească hotărît, totuși să pășească. Le va place mult ritmul tuturor ! Sînt sigur ! Greu este să-l găsești. De fapt nu știu nici eu dacă l-am găsit. Ceea ce știu, e că am luat pe cineva de mînă și pășim alături. E ceva totuși, față de mersul solitar, nu ?!

Deci părerea mea este că emoția „complexelor", de care ne îngrozim cei care am rezolvat-o mai de mult, cei care-o dezlegăm momentan, este vulnerabilă ! Atacată va ceda ! Mi-a plăcut Coșbuc și-mi place : „O luptă-i viața, deci te luptă / Cu dragoste de ea, cu dor / Oricare-ar fi sfîrșitul luptei. / Să stai luptînd, căci ești dator."

Da, sîntem datori ! Sîntem datori față de noi înșine și față de toți ceilalți.

Eu am căutat, am găsit-o pe Sanda. Doresc tuturor această fericire, de a găsi ceea ce caută. Dar numai acelora ce caută. Ceilalți nu merită ! Nu au voință !

Epilogul unui campionat cenuşiu

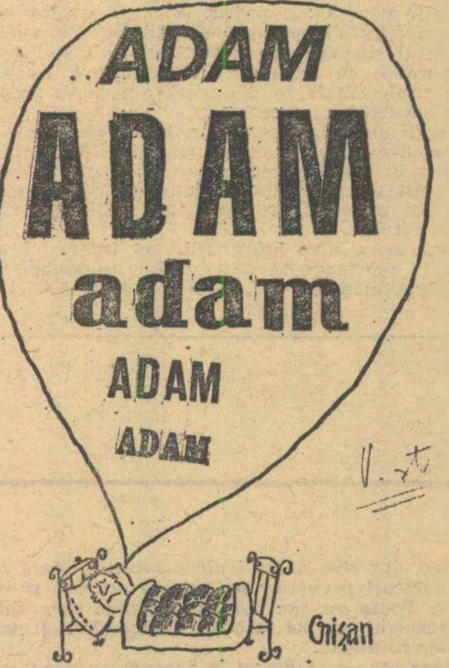
În lipsa colegului GHEORGHE MITROI, fericit posesor al unui loc în tribună la rejucarea finalei campionatului european, microbiştii din redacţie şi-au disputat cinstea de a scrie cronica pasionantului final de campionat trăit de miile de suporteri ai sportului rege în acest an atît de cenuşiu pentru fotbalul nostru.

Steaua a cîştigat pe merit campionatul jubiliar, fără a fi însă echipa care să se fi detaşat net printr-un stil propriu de joc, printr-o manieră personală, rezultat al căutărilor şi perseverenţei antrenorilor şi jucătorilor săi. De fapt, finalul competiţiei a cristalizat convingerea că fotbalul nostru, deşi dispune de jucători realmente talentaţi, nu reuşeşte să iasă din anonimat datorită lipsei unor antrenori cu personalitate, capabili să selecţioneze şi să crească fotbalişti, să caute şi să impună idei şi concepţii de joc, cu alte cuvinte să construiască echipe şi să creeze stiluri.

Dintre primele clasate, nici una nu a strălucit prin joc, prin fotbal, ci prin ştiinţa de a culege puncte. Echipele care au vrut cu adevărat să arate ceva, să impună un stil propriu de joc (Petrolul, Jiul, U.T.A. şi, mai ales, Universitatea Cluj) au ocupat locuri la mijlocul clasamentului, ceea ce ilustrează o dată în plus lăudabile tendinţe spre experiment tactic, spre creşterea şi promovarea jucătorilor proprii. După felicitările care totuşi sînt datorate învingătorilor, cîteva cuvinte despre teamurile studenţeşti.

Universitatea Cluj, „copilul teribil" al campionatului, cea mai veche echipă studenţească şi una dintre cele mai vîrstnice formaţii din fotbalul nostru, a cules rezultate contradictorii, punîndu-şi la grea încercare inimoşii dar şi neiertătorii suporteri.

Despre antrenorul TEAŞCĂ s-au scris pînă acum multe lucruri, mai ales cu cerneală

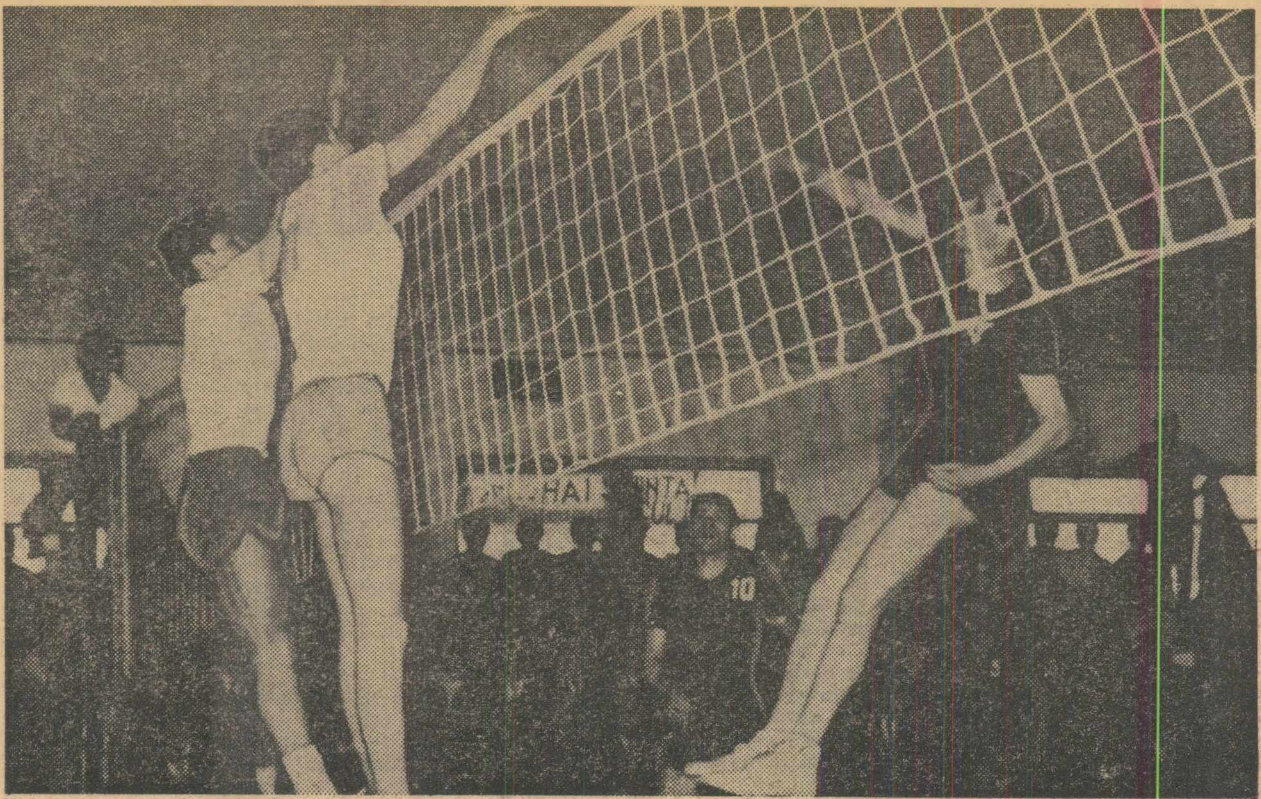
Coşmarul dinamovistului...

neagră. Este meritul lui că nu s-a împiedicat de beţele care i-au fost puse în roate şi a reconstruit din cenuşă o pasăre Phoenix, făcînd din semicentenara echipă din dealul Feleacului cel mai tînăr team al campionatului. Indiferent de rezultate, care, deocamdată, îi sînt contestate de unii şi negate de alţii, Teaşcă reprezintă o promisiune pentru viitorul echipei clujene, ceea ce cu greu s-ar putea afirma despre antrenorii altor formaţii. Dar, să-i dăm cuvîntul alături de puştii lui în campionatul viitor.

La Craiova se petrec lucruri cel puţin necurate, care au proiectat „leii" din finalul turului „pe promontoriul disperării", de unde i-a salvat doar programul avantajos al ultimelor etape. Disensiunile dintre conducerea clubului şi antrenor, dintre antrenor şi jucători, viaţa nesportivă a acestora, lipsa unui control eficient din partea F.R.F. şi a Ministerului Învăţămîntului şi-au spus în cele din urmă cuvîntul. Dar despre acestea promitem o analiză într-un număr viitor.

P. OVIDIU

P.S. Felicitări sincere inginerului Mihai Adam pentru cel de-al doilea titlu de golgeter. Sperăm să ne mai aducă unul în campionatul anului viitor. Poate o dată cu titlul pe care îl doresc de atîta amar de vreme clujenii.

Fază din meciul Politehnica Galaţi—Rapid

VOLEIUL STUDENŢESC: SERVICIU ÎN FILEU

Jocul cu mingea peste plasă este unul din sporturile în care echipele studenţeşti au obţinut cele mai slabe performanţe. Practic se poate vorbi despre o singură formaţie de valoare — Politehnica Galaţi (m) — deoarece trei din celelalte patru teamuri studenţeşti care au activat în prima divizie au retrogradat : I.C.F. (m), „U" Craiova şi Medicina Bucureşti (f). Este drept că locurile lor vor fi ocupate în campionatul viitor tot de formaţii universitare : Politehnica Cluj (m), „U" Timişoara şi I.C.F. (f), dar acest „du-te vino" din A în B nu este pe măsură să ne mulţumească.

Nici situaţia formaţiilor universitare din divizia B nu este mai îmbucurătoare. În general, majoritatea lor sînt masate de la jumătatea clasamentului în jos. Dacă în divizia A voleiul studenţesc este foarte slab reprezentat, în schimb în divizia B jumătate din echipe sînt universitare. Dar nici acest lucru nu poate să ne satisfacă, deoarece valoarea considerabilei majorităţi este incalificabil de scăzută.

Înfiinţarea diviziei secunde era o necesitate şi existenţa ei este un bun cîştigat pe care nu-l contestă nimeni. Numărul mare de echipe înscrise în această competiţie, fără să se treacă printr-o etapă pregătitoare şi neţinîndu-se seamă de criteriul valoric, a făcut ca în prezent să asistăm la o adevărată parodie de campionat în care şi-au găsit un culcuş cald toate elementele plafonate, lipsite de perspectivă, care din cauza vîrstei înaintate nu mai pot face faţă în prima divizie sau, ceea ce nu schimbă situaţia cu nimic, tineri care au foarte puţină contingenţă cu voleiul şi care se dovedesc mai degrabă mari iubitori de... excursii. Nu avem nimic cu aceştia din urmă (mai cu seamă că nu ei sînt principalii vinovaţi în această situaţie), dar găsim că ar fi mult mai bine pentru toată lumea dacă s-ar transfera la secţiile de... turism.

Faptul că în fiecare serie din divizia B există doar cîteva echipe care să corespundă cerinţelor acestei categorii, impune cu necesitate micşorarea numărului participanţilor la acest campionat. Pe lîngă echilibrul valoric s-ar mai realiza şi economii de loc de neglijat. Pentru celelalte echipe trebuie să se organizeze competiţii cu caracter judeţean şi orăşenesc şi numai atunci cînd vor apărea suficiente echipe valoroase să se revină la mărirea numărului participanţilor în divizia B.

Actualul sistem competiţional mai prezintă şi alte fisuri în afara celor semnalate mai sus. Există o pauză prea mare între campionate. Din mai şi pînă în noiembrie echipele nu sînt antrenate în nici un fel de activitate. Într-o discuţie purtată cu tov. Aurel Dobincă, secretar general al F.R.V., am aflat că este în preocuparea federaţiei îmbunătăţirea sistemului de desfăşurare a campionatului, ca şi înfiinţarea „Cupei României", ce va umple golul din lunga perioadă de vară. Aşteptăm cu nerăbdare să capete relief aceste promisiuni încă din anul acesta.

Să nu se creadă însă că am considera singurul vinovat de slabele performanţe ale voleiului studenţesc sistemul competiţional. Răul este mult mai adînc şi se găseşte şi în alte părţi. Faptul că în anul I vin foarte puţini studenţi care posedă cunoştinţe temeinice de volei, iar sportivii de performanţe sînt de obicei legitimaţi la alte cluburi unde continuă să activeze, deşi există o lege care prevede clar că studenţii în anii I şi II sînt obligaţi să activeze la formaţiile studenţeşti, nu este deloc de neglijat. În plus, după cîţiva ani de muncă cu jucători care au început practicarea voleiului în facultăţi, aceştia, cînd ating apogeul măiestriei sportive, părăsesc cluburile universitare.

Dar principali vinovaţi îi considerăm pe antrenorii şi profesorii de educaţie fizică, care desfăşoară o slabă muncă de selecţie în rîndul masei largi a studenţilor, mulţumindu-se să lucreze cu elemente puţin dotate fizic, dar cu ceva cunoştinţe, decît să înceapă o muncă de pionierat — ce-i drept mai dificilă, dar care în final ar aduce satisfacţii mult mai mari. Prea puţin se face pentru depistarea elementelor talentate şi rezultatele nu trebuie să surprindă.

Însuşi modul de pregătire în cadrul antrenamentelor nu poate asigura progresul atît de dorit şi care se lasă de prea mult timp aşteptat. Jocul echipelor feminine în special, dar şi al celor masculine, se desfăşoară după un şablon arhicunoscut (preluări de jos, care impun pregătirea atacurilor — în forţă cu predilecţie — din două pase, ce uşurează mult sarcina blocajului în terenul advers), care plictiseşte spectatorii şi-i îndepărtează tot mai mult de terenurile de volei. Chiar şi volumul de pregătire este mult sub cerinţele actuale ale voleiului modern. Cu mici excepţii, toate echipele noastre desfăşoară două-trei antrenamente pe săptămînă, cînd este cunoscut faptul că în toate ţările cu volei înaintat numărul zilelor de pregătire dintr-o săptămînă este de cinci-şase.

O altă cauză a slabei comportări a formaţiilor studenţeşti o constituie descentralizarea excesivă. Considerăm indicat ca în centrele unde există sportivi de o valoare certă, aceştia să fie concentraţi într-o singură echipă, căreia să-i fie create cele mai bune condiţii de pregătire. În nici un caz însă institutele care au o echipă în divizia A să nu aibă şi pe a doua în divizia B, deoarece chiar dacă ar promova tot n-ar fi admisă în campionat. Acolo unde nu există însă jucători de o valoare foarte ridicată, fiecare institut poate să-şi aibă echipa sa.

Un alt factor care nu facilitează dezvoltarea voleiului studenţesc este lipsa acută de săli de sport, ca să nu mai amintim de faptul că noile complexe studenţeşti nu au fost prevăzute cu terenuri de sport. Poate că de acum înainte arhitecţii nu vor mai scăpa din vedere acest „amănunt".

Pe viitor va trebui acordată o mai mare atenţie campionatelor universitare, la care să fie antrenate un număr cît mai mare de echipe, nu numai cele divizionare. Pentru campionatele pe centre să se organizeze faza pe ţară a Campionatelor universitare, iar cîştigătorii să aibă drept de a reprezenta ţara la Universiade.

Lipsa de autonomie a cluburilor universitare şi mai ales sistemul neraţional de cheltuire a fondurilor ce le revin echipelor studenţeşti nu sînt în măsură să favorizeze un salt valoric. Trebuie găsit un sistem stimulativ care să ţină seama de categoria în care evoluează echipa, cît şi de cuantumul de muncă depus. Aceasta, atît în ceea ce-i priveşte pe jucători cît şi pe antrenori.

Vacanţa, atît cea de iarnă cît şi cea de vară, nu este folosită pentru practicarea sportului. **Pentru înlăturarea acestei deficienţe propunem organizarea „Cupei de iarnă", rezervată formaţiilor studenţeşti, care să se desfăşoare în fiecare vacanţă de iarnă la Braşov. De asemenea, ar fi necesară şi organizarea unei „Cupe de vară", în aer liber, la Costineşti sau în altă parte unde s-ar putea înfiinţa tabere sportive studenţeşti. Comisia sportivă a U.A.S.R. are cuvîntul.**

Nici întîlnirile internaţionale, care constituie un principal imbold în practicarea sportului de către studenţi, nu s-au bucurat de o prea mare atenţie pînă acum. Atît secretarul general al Federaţiei de specialitate cît şi tov. Lucian Vasilescu, şeful Serviciului de educaţie fizică şi sport din Ministerul Învăţămîntului, ne-au promis tot sprijinul necesar în vederea perfectării unor asemenea întîlniri, care pot şi trebuie să devină tradiţionale. **În ceea ce priveşte întîlnirile internaţionale autofinanţate — ne-au asigurat dînşii — nu există nici o limită.**

Fără a considera că am epuizat tot arsenalul măsurilor ce se impun pentru redresarea voleiului studenţesc, credem că cele semnalate de noi vor fi de folos celor ce se ocupă de aceste problme, astfel încît în noul an universitar să fie create toate condiţiile obţinerii unor rezultate pe măsura cerinţelor şi posibilităţilor.

Dan VLAD

Redacţia : Str. Brezoianu 13, tel. 14.02.15. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „CASA SCÎNTEII"